

KDYBYS ZNALA TEN DAR BOŽÍ,
TY BYS PROSILA JEHO
A DAL BY TOBĚ VODY ŽIVÉ

J 4, 10

I 1988
ročník XX

živá!
SLOVÁK

MODLITBA A PŘEKÁŽKY

Pro člověka je velkou hodnotou, když ví, že jde po Boží cestě. Nestačí jen vědět, kudy ta cesta vede, je třeba po ní jít. Avšak satanův záměr je především v tom, aby lidé o Boží vůli nestáli. Nepodaří-li se mu to, pak se vynasnaží, aby člověka zmátl a nakonec hromadil překážky, aby jej svedl z Boží cesty nebo na ní aspoň zastavil. Takové je úsilí nepřitele. Bůh má pro každého z nás připravenou cestu dobrých skutků (Ef 2,10). Chce nás na ni přivést a pak po ní provázet až k cíli. Vidíme to na příkladu národa izraelského, Jonáše, apoštola Pavla, Eliáše i jiných Božích mužů.

Bůh nedovoluje našemu nepříteli klást překážky proto, abychom pod nimi padli, ale v Jeho síle je překonávání. K tomu máme jedinečný nástroj — modlitbu. Někdo řekl, že Bůh koná

vý

jen tolik, za kolik prosíme. (To díky Boží milosti sice vždy neplatí, ale stojí to za zamýšlení). Je-li nám tedy jasné, že jdeme po správné cestě (pokud jsme si to jasno předtím vyprosili), pak lze pokračovat jen podle toho, kolik prosíme. Kolem nás je mnoho takových, kdo zaostávají, zůstávají ležet pod překážkami, nerostou, často se i nám samým zdá, že se „nic neděje“ a postrádáme Boží požehnání. Bývá tomu tehdy, když zaostává nás osobní a zejména sborový modlitebný život. Nejdříve se znamená nechat se obklíčit nepřitem, zakrnět — zůstat ležet v duchovním spánku.

Jozue zvítězil nad Amalechem díky přímluvným modlitbám Mojžíše; Nehemiaš dostavěl zed, protože žil a pracoval na modlitbách; rovněž Danielovy přímluvné modlitby měly nesmírný význam pro celý národ (Da 10,12-13).

Je v Božím zájmu, abychom rostli, šli po Jeho cestě dál. Bůh je připraven pomáhat — čeká na naši opravdovou touhu pro něho žít — čeká na naše modlitby. Modlitba provázená prostou důvěrou láme sílu nepřitele, uvolňuje Boží moc a dává vítězství v malichernech i v závažnějších věcech vítězného křesťanského života.

vý

- **Kto chce zdržat svoju nohu, aby nechodila zakázanými cestami, musí najprv zdržat svoje srdce, aby tie cesty neschvalovalo.**

Pán Boh nesúdi podľa toho, ako sme začali, ale ako pokračujeme a končíme v jeho diele.

ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí Ing. Ján Ostrolucký s redakční radou. Adresa redakce: 701 00 Ostrava 1, Fifejdy II., Lechowiczova 5/2839. — Vychází šestkrát ročně. Předplatné na celý rok 30,- Kčs. — Administrace časopisu: 755 01 Vsetín, Jiráskova 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšiřuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Snížený poplatek za dopravu novin povolen SměS Ostrava, čj. 3126/84 ze dne 26. 4. 1984. Dohledací pošta Vsetín 1. Reg. číslo R 5078. — Index 47 876.

JA SOM TA CESTA

Aj keby som išiel dolinou tóne smrti, nebudem sa báť zlého, lebo Ty si so mnou (Žalm 23,4).

Akou cestou života ideš? Zastav sa a zamysli sa nad sebou, kde to speješ, či tvoja cesta, po ktorej ideš, je dobrá, či ta dovedie do slávy? Alebo sa nachádzaš na širokej ceste, ktorá viedie do zahynutia? Na rozhraní času môžeš sa rozhodnúť ísť cestou za Pánom Ježišom. Cesta za Ním ta dovedie k vytúženému cieľu, nebeskému domovu. Teraz je príhodný čas, vyvol si život, to jest úzku cestu, ktorá viedie do večnej radosti a ľudia, ktorí uverili v Pána Ježiša, idú po nej.

Žalmista píše, že keby išiel aj dolinou tóne smrti, nebude sa báť zlého, lebo On je s ním. Pán Ježiš je s nami aj v fažkách chvíľach života, keď sme unavení a nemáme síl. On v pravý čas nám pomôže, posilni a potenci. On je s nami, aj keby sme išli dolinou tóne smrti, ktorou išiel najprv On, keď prechádzal cez Getsemanske, Gabatu a Golgotu, kde položil svoj život za mňa a za teba a podstúpil za nás strašnú smrť, aby nás vyslobodil z moci pekla a smrti. Boh Ho však vzkriesil a nad všetko povýšil (Fp 2,9).

Aj v minulom roku Pán s nami bol a predívne nám pomáhal. Priviedol nás šťastlivovo cez nebezpečné miesta a dokázal pri nás svoju moc. Preto sme bezpečne došli až na prah Nového roka. Naše srdce je plné chvál a vdak naproti Pánovi. Životné skúsenosti sú najlepšou školou života, kde ziskavame duchovné hodnoty, v nich naša viera porastie a zosilnie na základe vypočutých modlitieb a prosieb. Na začiatku nového roka môžeme znova počítať s Jeho vedením. Dôverujme a spoliehajme vždy len na Neho. Nevieme, čo nás čaká v tomto roku, ale jedno vieme, že On pôjde s nami, a ak Mu budeme verní a poslušní, necrusíme sa ničoho báť. On nám privoláva: „Neboj sa, ja som s tebou, budem ta chrániť. Aj keď sa dostaneš do trápenia a do ohňa skúšok, vyslobodím ťa, rieky ťa nezatopia a oheň nepopálí.“ (Iz 43,1-2).

Priviňme sa k Pánovi s ešte väčšou dôverou ako doteraz a On nás šťastlivovo prevedie aj v tomto roku. jč

**SKRYTÁ
SILA
DUŠE**

Po přečtení listů apoštola Pavla Korintským, Galatským, Filipenským a Kolenským poznáme, že hlavním důvodem k jejich napsání byly problémy nezdravého učení, které pronikalo již do sborů prvotní církve. Byl to zjedno náboženský směr, jejž označujeme názvem gnose či gnosticismus. Tento náboženský jev existoval již před křesťanstvím a je pohanského původu. Podle něho se i křesťanství mělo stát náboženstvím mysterijním orientálního a hele-nistického směru. Byla zdůrazňována větší tajuplnost gnostické víry, možnost vyššího poznání a vyšších náboženských praktik. Toto náboženství oslavovalo lidskou tělesnost a psychiku (duševnost). Život křesťana měl být doprovázen divy a zázraky, které imponují lidské citovosti a tělesnosti. V Korintu navíc šlo o mluvení cizími jazyky a jiné neobvyčejné projevy. Proto apoštol Jan varoval: „Nejmilejší, ne každému duchu věřte, ale zkusuji duchů, jsou-li z Boha; nebo mnozí falešní proroci vyšli na svět“ (1J 4,1). Apoštol Pavel napsal Timoteovi: „Duch pak světle praví, že v posledních časích odvráti se některí

od víry poslouchajíce duchů bludných a učení dábelských". V listě Judy čteme, že v posledním čase budou posměvači, kteří se „sami odtrhuji“ a jsou duševní (psychikou), pudoví (v. 18-19). I některé dnešní náboženské hnutí je vlastně pokračováním gnoticismu, třebaže v pozměněném oblečení, kde centrem života není oslavěn Pána Ježíše Krista a kde duše člověka a duševní projevy zaujímají hlavní místo.

Proto chceme v seriálu článků pod tímto názvem zveřejnit výběr myšlenek W. Nee, který již v roce 1933 upozornil na nebezpečí, kterých jsme svědky i my.

TROJICE: duch, duše, tělo

„Učinil Bůh člověka z prachu země“ (1M 2,7). To je řeč o lidském těle. „A vdechl mu v chřípi dech života“, tak Pán Bůh dal člověku ducha. To byl Adamův duch. Lidské tělo bylo zformováno z prvků země a duch byl vdechnut Bohem. „I byl člověk v duši živou“. Teprve po vdechnutí ducha se člověk stal živou duší. Jsou tedy tělo, duch a duše tři rozdílné věci. Podstata andělů je duchovní, podstata zvířat je tělesná, naše podstata však není ani duchovní, ani tělesná, ale duševní. Proto Bible tak často mluví o člověku jako o duši (1M 46,27). **Duše je styčným bodem těla a ducha.** Prostřednictvím těla mohl být člověk spojen svými smysly s vnějším světem, který tak může ovlivňovat a jím být ovlivňován. Prostřednictvím ducha je člověk spojen s duchovním světem, s Duchem Božím, od kudy vlastně pochází. Může přijímat a prozívat moc Ducha svatého. Tím, že člověk byl postaven mezi dvě oblasti a může přítom k oběma náležet, má jako živá duše schopnost rozhodovat a volit mezi tím, co ho obklapuje, a to buď přijímat nebo odmítat. Duch člověka jej spojuje s Bohem, tělo jej drží se světem živočichů a hmoty. Mezi oběma pak stojí duše, účastník obojího světa, která pojí tělo a ducha. Prostřednictvím duše, tělo a duch mohou na sebe vzájemně působit. Úkolem duše bylo uchovat obě součásti lidské bytosti v pravém poměru, tělo podřizovat duchu. A sama duše měla přijímat od Božího Ducha to, co by jí sloužilo k zdokonalení. A tak se i tělo mělo podílet prostřednictvím duše na tom, co by mu dávalo účast na dokonalosti ducha, aby se mohlo stát „duchovním tělem“. Znalost těchto věcí je proto důležitá, že má co činit s naší službou a bojem.

ADAMOVA AUTORITA A ZDATNOST

Je třeba si uvědomit, že dnešní člověk není totožný s Adamem před jeho pádem. Nejsme schopni konat to, k čemu měl Adam schopnosti. Pán Bůh řekl prvním lidem: „... rozmnožujte se a naplňte zemi a podmaňte ji a panujte ...“ (1M 1,28). Jak obrovská je země? Myslíte, že by Bůh požadoval po Adamovi něco, na co by nestačil? Byl-li schopen podmanit si zemi, pak jeho tělesné schopnosti musely daleko převýšit naše. Měl sílu i dovednost a další schopnosti, které obdržel nové, neopotřebovatelné, přímo od svého Stvořitele. Adamovy sily byly s našimi nesrovnatelné. Vždyť se večer sotva můžeme narovnat, když jsme trochu více pracovali. Kdepak, podmanit si zemi! A Adam nejen, že si jí podmanil, ale panoval i nad všemi živočichy. Panovat neznamená jen sedět. Panování je tvrdá práce... Adam byl tak vybaven, že ho práce neunavovala. Teprve po pádu začalo platit: „V potu tváře chléb dobývati budeš.“

ADAMOVY ROZUMOVÉ SCHOPNOSTI

„Nebo když byl učinil Hospodin Bůh ze země všelikou zvěř polní i všecko ptactvo nebeské, přivedl je k Adamovi, aby pohleděl na ně, jaké by jméno ktere mu dát měl“ (1M 2,19). Není to úžasné? Jen si vezměme nějaký slovník a vyhledejme jména všech zvířat. Obávám se, že mnohé jste ani neslyšeli. Jak inteligentní musel být Adam, že všechna jména vymyslel.

ADAMOVA SCHOPNOST VLÁDNOUT

„Pojav tedy Hospodin Bůh člověka, postavil jej v ráji v zemi Eden, aby jej dělal a ostříhal ho“ (1M 2,15). Přemýšlejme, co to Pán Bůh po Adamovi chtěl? Obdělávat a střežit zahradu Eden. To vyžaduje systematicnost. Jak byla velká zahrada Eden? Čtyři povodí. Jaké schopnosti měl v tomto směru Adam, že mu Bůh

svěřil tak velký pozemek! Jeho úkolem nebylo jen obdělávat zahradu Eden, ale také chránit ji před nepřítelem. Musel mít mimořádnou schopnost. Zdalipak Adam plně svých schopností využil? Z Písma se dovidáme, že dříve, než se tak mohlo stát, došlo k jeho pádu.

Jakého lákadla použil satan, aby svedl Evu? Co jí slíbil? „Budete jako bohové“. Líčil Evě, že navzdory všem schopnostem, které jako lidé mají, je ještě propast mezi nimi a Bohem. A tak došlo k pádu.

O MOCI DANÉ ADAMOVÍ BOHEM

Pán Bůh stvořil Adama „ke svému obrazu“. Obraz a podobenství nám zní ob-sahově stejně, ale v hebrejském tomu tak není. Nemyslí se tu na viditelnou, ale morální podobnost, duchovní shodu. Božím úmyslem bylo, aby mu byl člověk podoben. Satan přichází a slibuje totéž. Člověk tedy před svým pádem měl schopnost dosáhnout podobnosti s Bohem. A to svým hříchem ztratil. Velikost ztráty přesahuje schopnost představit si to, o co vlastně přišel.

PÁD

Adam je duše. Jeho duch a tělo je spojeno duší. Všechny schopnosti, o nichž jsme hovořili, jsou v Adamově duši. Duše má nepředstavitelnou sílu a tuto sílu duše člověk pádem ztratil. Ne, že by tyto schopnosti už nadále nebyly. Jsou však porušené, jakoby zmrazené, omezené. Podle 1M 6,12 se člověk stává tělem (je to tedy tělo, které ovládá celou lidskou bytost). Duše měla kontrolovat tělo, ale po pádu se dostala pod nadvládu těla. „Pročež řekl Hospodin: Nebude se nesnadniti duch můj s člověkem na věky, proto že také tělo jest“ (1M 6,3). Zde Bůh nazývá člověka tělem. Ve Zj 18,11-13 se hovoří o událostech poslední doby. Jako tržní zboží budou figurovat i lidské duše. Satan a jeho nástroj použijí lidské duše jako prostředků své AKTIVITY na zemi. Když Adam padl, byly sily duše zmrazeny, ale neztratily se. Člověk se stal tělem, a tělo jako pevný krunýr svírá všechny ty podivuhodné schopnosti. Každý tyto duševní síly vlastníme, i když se neprojevují. Satan se zaměřuje právě na to, aby tyto skryté síly duše vyprovokoval a představoval je jako síly duchovní. Rád bych varoval před tímto dilem pod-vodu a lží, jehož budeme svědky hlavně v posledních dnech. To je satanův cíl s lidskou duší. Použije všechny síly k tomu, aby se prolomil hmotnou zábranou těla a mohl uvolnit dřímající síly duše k tomu, aby získal vládu nad člověkem. Mnozí jeho strategii nerozumějí a propadají omylu v domnění, že jde o dílo Božího Ducha.

NÁBOŽENSKÉ HLEDISKO

Toto se však neděje pouze v křesťanství. Babyloňané, Arabové, budhisté, taoisté, hinduisté a jiní se každý svým způsobem snaží uvolnit tuto sílu duše. V každém náboženství se to děje jiným způsobem, ale cíl je všude stejný: přemoci tělo a uvolnit skryté síly duše. Některá cvičení (např. jóga – pozn. red.) slouží k potlačení těla a jiná se zase snaží sjednotit tělo a duši, nebo zase všeomírnými cviky tělo přemoci. Princip však zůstává. Jak se lidé dovídí o energii, která je v jejich duši a je schopna při uvolnění mimořádných věcí? Pravděpodobně se o toto informaci stará satan sám. Asketické praktiky a dechová cvičení taoistů, nebo jednoduché formy abstraktního meditování mají jen jeden cíl – tělo podrobit duši proto, aby byly uvolněny „zmrazené síly duše“. Není divu, že se zde dějí mnohé neobvyklé věci, které nemůžeme odbýt jako nějakou pověru. Lidé mohou určitými cvičeními dosáhnout i toho, že nejsou delší dobu odkázáni na stravu. Někteří mniší dovedou proniknout temnotu budoucnosti i minulosti. I v křesťanství se objevily různé projevy skryté síly duše. Jistá sekta tvrdila, že kdo se prý cítí nemoc, musí jen svóje myšlení a sílu vůle namířit proti nemoci a bude uzdraven. Kdo nevěří v nemoc, není prý nemocen. Analogicky tedy – kdo nevěří ve hřích, nehřeší! A tak, když prý si člověk nacvičí tyto věci neuznává, nebude se jí pocítovat. Protože takovým způsobem došlo k uzdravení mnoha lidí, stali se přívrženci této sekty dokonce i některí lékaři.

Mohli bychom mluvit o parapsychologii, o schopnosti lidí vidět, slyšet i cítit události i věci vzdálené od pozorovatele tisice kilometrů. Naše životní projekty, jako řeč nebo myšlení, jsou schopnosti viditelné, zjistitelné, ale ona skrytá síla, která je v člověku, v jeho duši, to je síla ohromující, šokující, neznámá a proto pro nás nadpřirozená. Jistý psycholog řekl, že v každém z nás je bůh, ale spoutaný. Prý tím, že boha osvobodíme, staneme se bohem. Všimněme si, jak tato slova jsou podobná těm, která byla řečena na adresu člověka v ráji. Je to tentýž „autor“, který svedl prvního člověka.

Věřící lidé jsou v nebezpečí zaměňovat duši za ducha, takže mohou propadnout podvodu zlých sil a duchů. Duševní síly jsou často zneužívány pro imitaci působení Ducha svatého. Kéž umíme „všeho zkoumat“ (ekum. zkoumat) a co je dobré, toho se držet“ (1Te 5,21).

W. Nee

NEBO A PEKLO

V Božom Slove je viac ako 250 zmienok o nebej a viac ako 50 zmienok o pekle. Nie sú nám pravda známe prieskory, kde sa tieto oblasti nachádzajú, ale často je nebo smerované hore a peklo dole. Najmä pokiaľ ide o peklo, sú rozdielne názory na jeho existenciu alebo miesto jeho existencie. Uvedieme si preto aspoň dve ilustrácie: Istý zámožný a zbožný človek mal jedinú krásnu dcéru, na ktorú bol veľmi hrdý. Táto sa však dostala do spoločnosti veľmi zlého človeka, ktorý ju úplne skazil. Zarmútený otec povedal: „Som celkom presvedčený o existencii pekla, keď mi ten zlosyn dokázal takto zničiť dcéru“. Na záver jedného evanjeličného zhromaždenia sa poslucháč

pýtal kazateľa: „Prosím vás, môžete mi povedať, kde vlastne peklo je, keď ste ho už toľko spomínať?“ — „Ale áno“ — odpovedal kazateľ. „Peklo je na konci života každého človeka, ktorý žil bez Boha ...“

Nechceme nikoho strašiť a spomínať nejaké plamene, vieme však, že smrťou všetko nekončí. Ideme dvoma cestami. Jedna je široká, elegantná, príjemná, no končí vo večnom zahynutí — v definitívnej strate akéjkolvek nádeje. Druhá je těsná, často bofavá, ale vedie do života v Božej prítomnosti (Mt 7, 13-14). Dnes sa nás Pán Ježiš pýta: „Ktorou cestou chcete ísi?“ Nemá záujem, aby Iudia šli cestou do záhuby, naopak, chce, aby bol každý zachránený a prišiel do neba. Človek nie je stvorený pre peklo, lež pre život v raji. Ak sme poctívni, priznáme si skrytu túžbu večného života v istote, pokoji a večnej radosť. Pán Ježiš Kristus hovorí: „Ja som tá cesta i pravda i život...“ Príjmi Ho ešte dnes a tvoja cesta bude celkom určite smerovať do nekonečných nebeských krás.

—jk

ČOKOLEVEK ROBÍTE, ROBTE VŠETKO NA SLÁVU BOŽIU (1.Kor. 10,31)

Som poslušný tomuto slovu?

V mojej práci, odpočinku, pri čítaní; v mojich slovách určených iným a o iných; v mojom chovaní a obliekaní; kráse môjho vystupovania a v tóne môjho hlasu; v rodinnom živote i v susedských vzťahoch; v mojom príbuzenstve, v mojej korespondencii, vo chvíľach tiesne i radosti.

Pamäťajme, že je tu slovo VŠETKO!
VŠETKO robme na slávu Božiu.

C. A. Brace

DRUHÁ ZKUŠENOST

J e známo, že určité skupiny křesťanů poutají na sebe pozornost učením o „druhé zkušenosti“. Požadavek Pána Ježiše vyjádřený slovy „musíte se znovuzrodit“ (J 3,7) doplňuje o další krok: musíte prožít „druhou zkušenosť“. Člověk, který prožil nový rod, přijal odpustění hříchů, stal se Božím dítětem, potřebuje ještě neobyčejný zážitek, a to křest v Duchu svatém. První zkušenosť znovuzrození nestáčí, je nutná ještě tato druhá zkušenosť.

Podivejme se na toto učení ve vztahu k podobenství Pána Ježiše o ztraceném synu v Lk 15. Mladí syn, který si necenil otcovy lásky, ani tepla a bezpečí domova, s měšcem vynucených peněz, opilý svobodou, konečně začal „žít naplno“.

Ale brzy utratil hmotný i mravní kapitál a začal trpět nouzi. Byl na dne. Ponížen postavením pasáka veprů, v tělesně i duševní bídě, začal vzpomínat na otcovský dům. Dozrál k rozhodnutí: vrátím se domů, protože i jako služebník se budu mít lépe než nyní. Setkání ztraceného syna s otcem je docímné. Ten, který předtím jednal s otcem bezohledně a tvrdě, který pohrdl obecenstvím lásky, se vráci hladový, v hadrech, ale v hluboké pokoře. Zhřešil jsem proti tobě, otec, i proti nebi! Dojat novým projevem otcovy lásky, přemožen žalem a studem nad sebou, ani nedokončil vyznání pokární. Nakonec otec viděl do jeho nitra i bez slov. Odpuštěl mu, obnovil s ním obecenství, dal ho obléci do nových šatů, ozdobil jej prstenem a vrátil mu postavení syna v rodině. Nedělo se to tajně, ale zvěděl o tom celý dům a kromě staršího syna se všichni zúčastnili slavnosti tohoto návratu ztraceného syna.

Toto není příběh jenom „ztracených ovcí domu Izraelova“, ale všech hříšníků, kteří v době milosti se skrze oběť Pána Ježiše takto navrátili k Bohu. Je to příběh můj i tvůj, milý bratře a sestro! Rozumíme mu dobré. Odkryvá ta-

jemství Otcova srdce. Pán Bůh miluje hříšné a touží po jejich návratu. Dokázal tuto svou lásku k padlým lidem na Golgotě. Ukřižovaný Ježiš — Boží Syn — to je Boží objetí a polibek lásky.

Návrat hříšnika a jeho setkání s Bohem skrze Pána Ježiše Krista je zážitek převyšující všechny ostatní zkušenosť lidského života. Je jedinečný a neopakovatelný! Té chvíli, když ztracený syn padl do náruče svého otce, se nic nevyrovnané. Celou věčnost bude znít oslavny hymnus vděčnosti, opěvující Boží milosrdenství: „Zamiloval nás a umyl nás od hříchů našich krví svou a něnil nás krále a kněží Bohu a Otci svému, jemuž buď sláva a moc na věky věků. Amen.“ (Jz 1,5-6).

Jestliže někdo tvrdí, že na cestě spasení jsou potřebné dva kroky a tedy znovuzrození musí být ještě doplněno v „druhé zkušenosťi“ křtem v Duchu svatém, pak to není v souladu s Písmem. Jsme spaseni na základě dila Pána Ježiše Krista na Golgotě, Jeho smrti a vzkříšení, nikoliv na základě dila Duchu svatého. Celé Písmo usměřuje naši pozornost na Syna: skrze Něho a pro Něho bylo všechno stvořeno, On předchází všechno a všechno v Něm spočívá (Ko 1,16-17). Spaseni jsme vírou v Božího Syna (J 3,16). Otec dal do Jeho rukou i soud, aby ho ctili Syna (J 5,22-24). Toho, kdo chce být spasen, táhne Otec k Synu a zjevuje mu Syna (J 6,44; Ga 1,15-16). Od seslání Ducha svatého na zem tuto úlohu vykonává při hledajícím On sám. On obviňuje svět z hřachu, že nevěří Synu (J 16,7-10). Jeho úkolem je oslavit Syna, když od Něho bude brát a zvestovat nám (J 16,14-15). Nakonec Otec poslal Utěšitele ve jménu Syna a Utěšitel bude věřícím připomínat všechno, co Syn mluvil svým učedníkům (J 14,17-26).

Ve chvíli znovuzrození se Pán Ježiš věřicimu stává Sпасitelem i Pánem a jako pečeť synovství dostává dar Du-

cha svatého. V Ř 8,9 čteme: „Vy pak nejste v těle, ale v Duchu, poněvadž Duch Boží ve vás přebývá. Jestliže pak kdo Ducha Kristova nemá, tenť není jeho“. Přímo z tohoto verše tedy vyplývá, že ten, kdo se stane Božím vlastnictvím, musí obdržet Ducha Božího, který v něm přebývá. Zastánici onoho učení si však pomáhají tomu, že jednak nedávají rovnitko mezi Ducha Kristova a Ducha Božího a jednak tvrdí: při znovuzrození Duch svatý zástavá u věřícího vně a ne uvnitř. Citovaný verš obě tvrzení vyvraci sám o sobě, bez dalšího vysvětlování. Uvedení zastánici učení o druhé zkušenosti si dále pomáhají tím, že sloveso „křtit“ spojují s „pítím“ a přijetím (J 7,37-39), s naplněním Duchem svatým, vylitím, sestoupením na ... Člověk se musí „napít“, otevřít své nitro, aby jej Duch Boží naplnil, a měl jako důkaz/vyvěrající z nitra člověka vody živé, projevující se mluvěním cizími jazyky. Když pozorně čteme Skutky apoštola, až na tři výjimky všechni ostatní přijali Ducha svatého při obrácení. K výjimkám patří učedníci, kteří ještě před letnicemi obdrželi závdavek Ducha (J 20,23), Samaritáni, kteří museli čekat s přijetím Ducha na apoštoly z Jeruzaléma a nakonec učedníci Jana Křtitele. (Pozn. red.: Podrobň jsem o těchto výjimech psali v ŽS 2/86).

Bible tedy nezná kromě znovuzrození další stupeň na cestě spasení, nějakou „druhou zkušenost“. Takové učení nelze odvodit ani z činnosti Pána Ježíše při uzdravení slepého v Betsaidě (Mk 8,22-25). Vždyť toto uzdravení se stalo při jediném (prvním) setkání s Pánem Ježíšem, a vůbec nešlo o znovuzrození či přijetí Ducha svatého. Z Písma rozumíme, že

— křest Duchem svatým se uskutečnil jednou, o letnicích v Jeruzalémě, kdy byl seslán Duch svatý od Otce, jak siříbil Pán učedníkům. Od té doby se letnice neopakují, protože základ apoštolský byl položen, tělo Kristovo se zrodilo (církev),
— naplnění Duchem svatým je zkušenost jednotlivých věřících, je to vyjádření hloubky duchovního života,

odevzdání se Pánu ke službě, intenzita obecenství s Bohem.
Učení o „druhé zkušenosti“

odděluje dílo Pána Ježíše od díla Ducha svatého. Podle tohoto učení Pán Ježíš dává JEN odpustění, ospravedlnění, smíření s Bohem, věčný život — tedy JEN dary neviditelné. Duch svatý však ve chvíli, když v Duchu dává „vyšší dary“, duševní i tělesné, viditelné — všeobecnou přetékající radost, mluvení v jazycích, výklady jazyků, schopnost uzdravování, zmocnění ke službě, očividnou milost a další.

— odděluje Ducha Kristova od Ducha Božího a tím vyvolává pochybnosti o Božím slovu.

Tímto učením se cení to, „co je před očima“ (1Sa 16,7) a nabádá k chození skrze vidění a ne skrze víru (2K 5,7). Všechno, co snižuje prioritu a slávu Pána Ježíše Krista, Božího Syna a Božího beránka, který snímá hřich světa, je dílem nepřitele, který to provádí od počátku. Zlehčuje Boží slovo a překrucuje je od prvního setkání s člověkem. Tento nepřítel zužuje obzor křesťanova života, poutá jeho zájem na dary a ne na ovocie, na mocné činy, znamení a případně i na zázraky, ale ne na zvěstování evangelia hýnujícím lidem.

Připusťme, že mohou vzniknout i různá nedorozumění. Věřící člověk může mít mnoho dalších zážitků v duchovním životě. Když klesáme a voláme s Pavlem „Bídný já člověk“, pak prosíme o odpuštění poklesku, o novou milost, o radost ze spasení, o silu k většnému boji, o napravení našich chybých kroků. Takových „nových počátků“ může být více, vždyť denně máme vstupovat na posvěcenou oblast Božího království. Přitom nepřestáváme být Božími dětmi. Jsou někteří věřící, kteří se obrátili v dětském věku, kdy díky svým věřícím příbuzným nepoznali „svět“ hlouběji. Později, v dospívajícím věku, je však žádostí světa strhly. Když je Pán na cestě odpadnutí zastaví a oni učiní opravdové pokání, považují to za „druhou zkušenost“. — Naproti tomu jsou jiní, kteří se domnívají, že

jsou křesťany od dětí, žijí ukázněně, ale opravdové pokání a obrácení nikdy nezažili. Přijde-li chvíle oslovení Božím slovem, obrátí se a mohou mylně považovat své obrácení za „druhou zkušenost“. Nezažili první a zaměňují první s druhým. Totéž platí o těch, kteří se nevydali „cele“ Pánu při obrácení a zůstávají vzdáleni Božímu srdci jako starší syn v podobenství Lk 15. Nerozuměl lásce svého otce, doveď se hněvat. Co potřeboval? Nějakou „druhou zkušenost“? Ne, potřeboval zkušenost „první“, ponižit se a v souzvuku s Otcovým srdcem na nebi a s otcem na zemi začít chodit v novotě života.

Prosme Pána, aby nám dal milost k chození v pravém Světle, abychom neposunovali důrazy (priority) oproti Pisemu a neubírali slávy TOMU, který nás zamíloval a vydal samého sebe za nás (J 5,22-23).

—šek

BÝVAJÚ V TVOJOM DOME

(Niekoľko myšlienok zo Žalmu 84)

Čo je Božím domom pre nás? 1. Cirkve Pána Ježíša Krista. 2. Miestny zbor Cirkvi, do ktorého patrime. 3. Každé zhromaždenie Božieho Iudu.

Aké sú nám milé „Božie príbytky“? Sme uchvátení krásou a príjemnosťou spoločenstva s Bohom a spoluveriacimi? Túžime vrúcne a vždy viac „po sieňach Hospodinových“? Radujeme sa, keď ideme do spoločenstva vykúpených Pána Ježíša? (v. 2.3).

Zalmista sa pripodobil vrabcovi a laštovičke, ktorí si urobili hniezdo „pri Božích oltároch“ (v. 4). **Našli sme aj my svoj duchovný domov v zobre Cirkvi, v ktorom žijeme?** Máme tu svoje miesto, službu, prácu, radost a potešenie, bratov a sestry, ktorých milujeme a s ktorými tu spolu žijeme, slúžime Pánovi aj navzájom jedni druhým?

Ak môžeme na tieto otázky odpovedať srdečne „áno“, sme šťastní, blažení, **blahoslavenci Iudia** a máme za čo chváliť nášho Boha v Jeho dome (v. 5).

Aký je charakter a život tých, ktorí bývajú v Božom dome? Majú v Bohu svoju silu a Boží pokoj v srdci (v. 6). Aj v zármutku, bolesti a utrpení majú prameň požehnania (v. 7). Ich síla sa vo spojení s Bohom stále obnovuje a rastie (v. 8). Poznali cenu spoločenstva s Bohom a Jeho Iudom v Božom dome a pokladajú ho za najvzácnejšiu prednost a najlepšie využitie času života. Nezávidia nielen bezbožným, ktorí majú opačný spôsob života, ale ani vlaž-

ným kresťanom, ktorí zanedbávajú spoločnú bohoslužbu (v. 11). Svetlo Božej pravdy, hreje ich teplo Božej lásky a ochraňuje ich Pánova moc (v. 12). Vložili všetku svoju nádej v Boha a okúšajú denne blaženosť tých, čo Jemu dôverujú (v. 13).

Do Božieho domu sa patrí **chodit na čas**. Je dobré aspoň 10 minút pred začiatkom zhromaždenia **být stísení a prosiť o požehnanie preň**. Po jeho ukončení je žiaduce **zostávať v duchu pod vplyvom počutého Božieho slova** a tak si odniesť a zachovať čo najväčší úžitok z neho.

Naše telá a celé bytosť sú Božím chrámom, v ktorom prebýva Svätý Duch (1K 3,16;6,19). Aký posvätený má byť preto celý nás život!

V začiatkoch bratského hnutia u nás bola vo viazacích veľká **túžba po zhromaždeniach**, po spoločenstve s Pánom i navzájom a **veľká radosť** z neho. Či to i dnes nemôže a nemá byť tak? Bratia a sestry išli s radosťou kilometre do zhromaždení, radovali sa, keď sa na ceste stretli, rozprávali si navzájom skúsenosti zo života s Pánom a tak im aj dlhá cesta ubehla rýchlo, v radosť a požehnaní a podobne i cesta späť.

Máme **blaženú nádej**, že **budeme v Božom dome**, v prítomnosti nášho nebeského Otca a v spoločenstve s našim Spasiteľom **žiť naveky** (Zj 21,3,4). „**Blahoslavenci sú tí, ktorí bývajú v Tvojom dome, tí Ta budú večne chváliť!**“

spr. jh

„Všecko je dovoleno — ano, ale ne všecko prospívá. Všecko je dovoleno — ano, ale ne všecko přispívá ke společnému růstu.“

1K 10,23

„Všecko je mi dovoleno — ano, ale ne všechno prospívá. Všechno je mi dovoleno — ano, ale ničím se nedám zotročit.“

1K 6,12

Af tedy jste či pijete či cokoli jiného děláte, všecko čínte k slávě Boží.“

1K 10,31

Základním východiskem k řešení otázky rekrece je POSVĚCENÍ. Bez posvěcení by touha dělat vše k Boží slávě nemohla být naplněna. Zamysleme se tedy nejdřív nad tím, je-li naše posvěcení plné ...

PRINCIPY, JIMIŽ SE ŘÍDÍ REKREACE

POTŘEBA

Vhodná rekrece vychází z poznání její potřeby. Mnoho lidí je totík zaneprázdněných a když nemají nějaký způsob odpočinku fyzické a duševní činnosti, mohou onemocnět a přijít o zdraví. Proto je obnova sil základním principem rekrece. Musíme však vidět rozdíl mezi odpočinkem pro obnovu sil a rekrací jako způsobem života. Často slyšíme názory nevěřících lidí, že křesťan se nemají či dokonce nemohou věnovat žádné rekreci. Tyto názory vyplývají z nepochopení pravé křesťanské svobody. Zotročení vlastními slabostmi a hřichy lze sotva považovat za svobodu a rekreci. Křesťan ji chápe jako účelnou obnovu sil a podřizuje ji verši 1K 6,12: „Všechno je mi dovoleno — ano, ale ne všechno prospívá! Všechno je mi dovoleno — ano, ale ničím se nedám zotročit!“

VHODNÉ FORMY

Vhodnost rekreačních forem je dána uvědomělým — tj. účelným a odpovědným užíváním svobody v jistotě, pokoji a radosti Božích dětí.

ODPOČINEK

Nejčastější formou rekrece pro křesťana je odpočinek. Pán Ježíš a Jeho učedníci byli unaveni z práce a tak jim řekl: „Pojďte sami stranou na pusté místo a trochu si odpočíňte.“ (Mk 6,31).

Jeho slova obsahují myšlenku rekrece. On neříká: „Odpočíňte si chvíli“, ale: „Pojďte na pusté místo ...“ Často je naše únavu odstraněna po odpočinku na horách nebo u vody.

ZMĚNA ČINNOSTI

Někdy sami cítíme, že na nás přichází otupení a nechut k prodlužování pracovního stereotypu. V tom případě změňme svou činnost. Máme-li sedavá zaměstnání, najdeme si nějaký pohyb. Pracujeme-li duševně, vystřídejme to menší fyzickou námahou a naše únavu hned ustoupí. Svět to sice nenazývá rekrací, ale přece jen se můžeme změnit činnosti zbavit únavy. Je to něco, co lze zcela jednoduše a snadno aplikovat.

KŘESŤAN

A

ZÁLIBY

Je mnoho „koníčků“ vhodných pro křesťana. Ale existuje princip, kterým se řídí každá rekrece: musíme být schopni se kdykoliv od této činnosti odpoutat! Jestliže nám to působi zvláštní potíže, je zde něco chybného. Za správnou rekraci považujeme to, co pomáhá lidí osvěžit, aniž je to současně ovládne!

HRY

Je mnoho vhodných her, které jsou založeny na rychlosti a obratnosti. Například šachy, křížovky, hádanky, míčové a jiné pohybové hry. Na těchto hrách není nic špatného, protože jsou to hry zručnosti, rychlosti a radosti z pohybu.

POMOC PŘI PRÁCI

Rekreace není samoúčelná, má smysl: Pomáhá nám lépe pracovat. Nespíme proto, že rád spíme. Spíme proto, abych mohl lépe pracovat. Nehraji si s míslem, protože to dělám rád. Hraji si s míslem, abych mohl lépe pracovat. Taková rozptylení neberme jako vyrůšení, ale jako občerstvení. Je to zvýšení efektivnosti, protože občerstvený mohu dělat svou práci lépe a takto lépe sloužit Bohu. Naše rekrece nesmí zhoršit naši práci — být na úkor pracovní morálky a odpovědnosti vůbec, ale má posloužit ke zvýšení její kvality.

NE HRY NÁHODY

Hra je vhodná jen tehdy, pokud v ní záleží na zručnosti a rychlosti, ne na „náhodě“. Jestliže závisí na schopnostech stejně jako na náhodě, dostává se do nebezpečí. Pakli jde jen o náhodu a už vůbec ne o schopnosti, je to zcela jistě nevhodná hra! Hry, které hrají křesťané, musí být hry zručnosti či myšlení a ne náhody. Rychlosť, schopnosti

ZDRAVÍ PRO TĚLO

Každá rekrece musí být prospěšná pro naše tělo. Víme přece, že naše tělo patří Pánu. Jestliže se občerstvuje me, je to pro Pána. Nic není pro nás samotné. Otázku neřeší, zda se nám to líbí nebo ne. Například sestra s nemocným srdečem si nemůže dovolit hrát míčové hry. Pro ni by to nebylo vhodné. Sportujeme ne pro prestiž a honbu za rekordy — tedy „závodně“, ale k prospěchu našemu tělu.

POTĚŠENÍ PRO JEDNOTLIVCE

Jaký druh rekrece si vybíráme, se vztahuje nejen na naše tělo, ale také na naše vlohy. Když děláme to, co děláme rádi, směřuje to k obnovení našich duševních schopností, uklidňuje nervy a relaxuje tělo. To, co děláme neradi, se podobá spíše práci než rekraci. Některí se odreaguji věcmi, které v jiných vyvolávají spíš napětí. A tak si každý musí vybrat svůj vlastní typ rekrece, která ho těší a pomáhá mu lépe pracovat.

NEPOHORŠUJ

Jako křesťané máme být ve všem příkladem. A ani ve věci rekrece nesmíme být kamenem úrazu. Nehledě na to, co cítíme my, musíme vztí v úvalu, co si budou myslit „slabí“. Boží Slovo říká: „Dejte si pozor, aby se tato vaše svoboda nestala kamenem úrazu pro slabé“ (1K 8,9). Nedělejme to, co by mohlo pohoršit jiné, ublížit druhým v jejich morálním a duchovním růstu!

Dodržováním těchto základních principů nás může rekrece povznést a obnovit naši mysl i tělo k správné činnosti. Správná rekrece neovlivňuje osobní duchovnost. Naopak, často ukazuje vnitřní charakter člověka. Boží služebníci nejsou mdlí a zasmušili. Být křesťanem znamená být svobodný, prostý a přirozený.

připr. —at

ODPOČINEK

patří nám, ale náhoda je „mimo nás“, vede na scestí a do hřichu „pokoušení Boha“ se všemi svými hroznými důsledky pro člověka v jeho křehkosti.

YVHOVUJÍCÍ POTŘEBÉ

Naše redakce musí odpovídat naši potřebě. Strávit hodinu, znamená spotřebovat hodinu našeho života. Jestliže ji trávíme rekrací, je to investice, ze které chci pak čerpat, abych mohl hodnotněji pracovat. Bez tohoto účelu by to byla promarněná hodina.

- **Kdo jednou v životě zakusil Boží slitování, tomu půjde o to, aby sloužil. Kdo se chce naučit sloužit, musí se nejprve naučit o sobě smýšlet.**

PÁN JEŽIŠ AKO PREDBEHÚŇ

„Kde ako predbehúň vošiel za nás Ježiš stanúc sa veľkňazom podľa poriadku Melchisedechovho až na veky“.

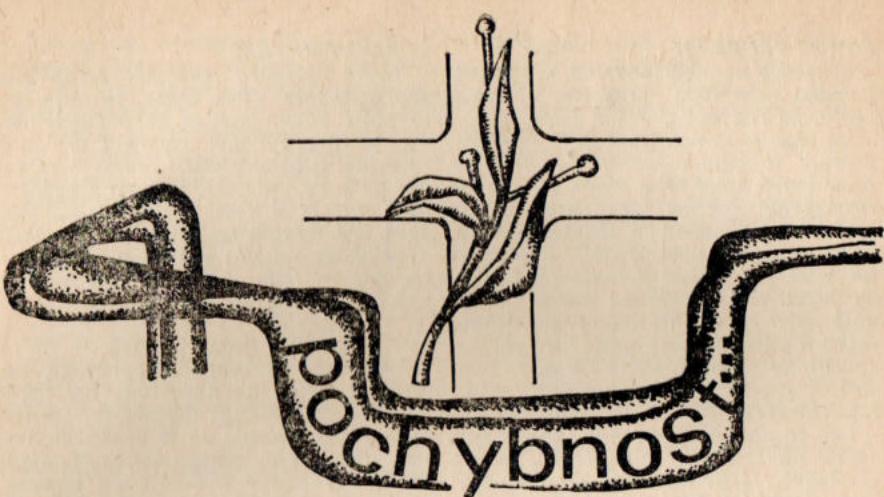
Židom 6,20

Pán Ježiš prenikol nebesia a vošiel do nebeskej svätyne ako náš „predbehúň“. Čo to znamená? Všetci, ktorí patrime Pánovi Ježišovi, „bežime“ k cieľu. Vyjadril to apoštol Pavol Timoteovi, keď mu napísal: „Bojoval som dobrý boj, beh som dokonal ...“ (2Tm 4,7). A Pán Ježiš, ktorý nám zanechal príklad, ako bežat po Jeho šlapajich (1Pt 2,21), vošiel do cieľa ako prvý. Predbehúň vošiel, vojdeme aj my: Akú slávnu istotu smieme mať: keď je On už tam, u Otca, v sláve, príde me tam aj my. Aj pre nás je tam miesto pripravené, ako to zasľúbil (J 14,3). Prečo nás Pán predbehol? Aby sa stal veľkňazom pre nás a držal „kotvu našej duše“. Naša duša potrebuje nejakú „kotvu“? Áno, veľmi ju potrebuje. Sme Judia dušlisaví, náladoví. Často sme pokúšaní pochybnosťou: som vôbec spasený? Nenahováram si to? Duša — to je citová oblasť nášho života. Duša je často ovládaná „telom“, starou prirodzenosťou. Naša duša by mala byť trvale pod kontrolou nášho i Božieho Ducha, aby sa neprejavovala starým spôsobom. Preto potrebujeme, aby nás Pán držal, aby držal našu dušu ako kotvu. Keď je kotva dobre uchytelená v nepohnuteľnom základe, len môže byť zmietaná vetrom a príbojom vody, ale sa z miesta nepohnie. Keď Pán drží kotvu našej duše, potom aj náš život nie je kolísavý, nie sme zmietaní sem a tam, ale aj v búrkach života obstojíme, nepohneme sa. Pánom sme držaní a tahaní k nebesiam, tam, kde je On. Potom „hľadáme veci, ktoré sú hore, kde sedí Kristus po pravici Boha, myslíme na to, čo je hore, nie na to, čo je na zemi“ (Ko 3,1-2).

Kotva našej duše je spojená s nádejou (Žd 6,18). V nádeji si privlastňujeme všetky veci, ktoré sú pred nami. Vierou sme spasení, vierou sme prenesení zo starého života do nového, ale nádej nás tiahne kupredu, nádejou vidíme slávny cieľ, v nádeji žijeme v nebeských miestach, kde je náš život skrytý s Kristom v Bohu, nádejou dávame prvé miesto v našom živote veciam nebeským, duchovným pred zemskými. Pisateľ listu Židom si prial, aby sme „dokazovali tú istú snahu na plnosť nádeje do konca“ (6,11), aby nám z nádeje neubúdalo, aby sme sa nestali ľudmi hľadajúcimi veci zemskej. O, keby sme žili ako tí z „oblaku svedkov“, ktorí zdaleka videli zasluženie, boli presvedčení o nich a vitali ich, ktorí vyznávali, že „sú cudzincami a pútnikmi na zemi“. Ti viditeľne prejavili, že hľadajú nebeskú vlast a po nej tužia (Žd 11,13-16). Plná istota nádeje znamená živé, stále a pevné očakávanie príchodu nášho Pána a nášho vytrhnutia k Nemu do slávy. Chvíľime sa a radujeme sa v tejto nádeji Božej slávy. Skrze túto nádej ochutnávame budúce blahoslavenstvo, a tak žijeme v moci budúceho veku. A práve tým, že Boží Syn, náš Spasiteľ je v nebi, máme zárukú nášho dedičstva. On sám je naša Nádej. Kotvu našej duše drží On sám, a „lano“ sa nepretrhne.

Spolu s nevestou Piesne Šalamúnovej sime ma my prosíť: „Tiahni ma a pobezime za tebou!“ (1,4). Keď Pán ako veľkňaz tiahne moju dušu, potom to nezostane len vecou mojich vlastných skúseností. Prejaví sa to v mojom okoli, v domácnosti, v z bore, v práci, v šade. Druhý to poznajú, že tiahne ma Pán, ktorého som a ktorému slúžim. A o to v našom živote ide: ak som sa odovzdal Pánovi, potom Jemu odovzdávam vedenie svojho života. On má právo na moju myseľ — aby som sa zaoberal Ním samým, no moje ústa — aby som „vyznával“ Jeho, na moje nohy — aby som bol hotový niesť evanjelium pokoja, na moje ruky — aby som slúžil svätým a všetko, čo robím, aby som robil ako Pánovi a nie ľuďom, na všetky zverené prostriedky. Tak milujme nášho Fána, ktorý pevne drží kotvu našej duše.

—jos

Když
těžkopádným
veršem svým
jsem
ukáznit chtěl
mysl —
tu
přepadl mne
zrádný cit
zda
má to vůbec
smysl ...
Chei
pohrávat si
s veršíky
byť
rytmus
se mi brání —
a štěpný
pracně hledám rým
v své duši
bez ustání ...

Co
všechnen půvab
slova je
když zavírá
své brány —
má svojská
mysl zvídavá
má taje
— nepoznány ...

Proč	zlomyslnost
vůli trestat	podvodů
když	mne na potkání
slabostí	stíhá —
	zas bolest
se chvěje —	hořkost zklamání
a v žáru	zlomenou perut
pouští bezvodých	zdvihá
se šklebí	do hněvu
beznaděje ...	vzdoru horkých slz
Čím	do nenávisti
všechna slast	k sobě —
je z úspěchu	proč
jež EGO	čistá svatá
povznášeji —	touha má
co	zaživa vzdychá
všecka moc	v hrobě ...
a sláva dá	Je možné
když s námi	v Kříži bezmoci
umírají ...	zřít Pravdu
Proč	Život — Cestu —
děsim se	když
zlé temnoty	síla scesti
a lačně	lež a smrt
světlo vzývám —	se vnutí
proč	za NEVĚSTU ...?
tolik lásky	A přece
k pravdě mám	není větší moc
a vždy	než krása
jí podezirám ...	LÁSKY BOŽÍ —

Správcovia Božej milosti

(Dokončenie)

ÚLOHA DOBRÉHO SPRÁVCA

"A Pán povedal: Nuž kto tedy je to ten verný a opatrný správca, ktorého ustanoví pán nad svojou čelaďou, aby jej na čas dával vymeraný pokrm" (L 12,42)? K objasneniu nech nám pomôže Ž 23 a Jr 17,8. Sám Hospodin sa stará o hojnú potravu a bezpečie svojho ľudu. Pokrmom je Božie Slovo, o ktorom Pán Ježiš povedal, že je to chlieb z neba (J 6,32), vediac, že je totožné s Ním samým. Slovo Božie je i mliekom pre nemluvniatka: "... ako priam teraz zrodené nemluvniatka žiadostív budte mlieka bezo ľsti, Božieho Slova, aby ste ním rástli na spasenie" (1P 2,2). Dobrý správca ako pastier vodi k živým vodám a vyzýva spôsobom proroka Izaiáša (55,1): "Hoj, všetci živní, podte k vodám a vy, ktorí nemáte peňazí, podte, kupujte zbožie a jedzte! Podte, kupujte bez peňazí a bez platu!" Pán Ježiš tak ponúkal žene Samaritánske.

Správca napomína k modlitbám: "Napomínam tedy, aby sa predovšetkým konali prosby, modlitby, prímluvy a podakovania za všetkých ľudí, za kráľov a za všetkých, ktorí sú v moci postavení, aby sme žili pokojný a tichý život vo všetkej pobožnosti a počestnosti. Lebo je to dobré a prijemné pred našim Spasiteľom Bohom..." (1Tm 2, 1-3).

Dobrý správca má karhat "tých, ktorí sa protivia, ak by im azda Boh dal počítanie poznať pravdu", ale pritom ako "sluha Pánov sa nemá vadiť, ale má byť prívetivý ku všetkým, schopný učiť a zniest i zlé"; aj karhat má "v krotkej tichosti" (2Tm 2,24-25).

Pre starších — správcov platí výzva: "... paste stádo Božie, ktoré je medzi vami, dozerajúc nie z prinútenia, ale dobrovoľne, radi, ani nie pre mrzký zisk, ale ochotne, ani nie ako panujúci nad dedičstvom Pánovým, ale súc prikladom stádu" (1P 5,2-3). Nielen Peter takto napomína spolustarších, ale

aj Pavol, ktorý varuje: "Lebo ja viem toto: že po mojom odchode vojdú medzi vás draví vlci, ktorí nebudú šetrif stáda. Ba aj z vás samých povstanú mužovia, ktorí budú hovoriť prevrátené veci, aby tiahli učeníkov za sebou" (Sk 20,29-30).

Dobrý správca má záujem, aby tí, ktorých spravuje, milovali svoje spoločné zhromaždenie, neopúšťali ho, najmä ak zistí, že sú takí, ktorí majú takú obyčaj (Žd 10,25). Za vzor dáva prvotnú cirkev, ktorej príslušníci "zotrvali v učení apoštola a v spoločnom bratskom obcovaní a pri lámaní chleba a na modlitbách" (Sk 2,42). V takomto požehnanom duchovnom obezenstve za prítomnosť Pána Ježiša môže Duch Svätý konáť svoju úlohu, nebýva zarmucovaný ani uhášaný, ale zjavuje prítomným Božiu vôľu a odkrýva Božie tajomstvá.

ZODPOVEDNOSŤ SPRÁVCU — BOHU, CIRKVI, VLÁDE.

"To pripomíname a osvedčuj pred Pánom Bohom, aby sa neškriepili o slová, čo nie je na nič užitočné a je iba na skazu tým, ktorí to počúvajú: Usiluj sa, aby si seba predstavil dokázaného Bohu robotníka, ktorému sa ne treba hanbiť, ktorý krojí slovo pravdy, ako sa patrí" (2Tm 2,14-15). "A všetko, čokoľvek činíte, robte z duše ako Pánovi a nie ľuďom vediac, že od Pána vezmete odplatu dedičstva, lebo Pánu Kristovi slúžite" (Ko 3,23-24). "Neslúžiac verne iba naoko, ako takí, ktorí sa chcú ľahkou ľudom, ale ako služovia Kristovi, činiac Božiu vôľu z duše, s dobrou myslou, slúžiac ako Pánovi a nie ľuďom, vediac, že čokoľvek by jeden každý učinil dobré, to si odnesie od Pána" (Ef 6,6-8).

"A tak budte poddaní každému ľudskejmu stvoreniu pre Pána, budto kráľovi ako najvyššemu, budto vladárom ako ním posielaným na pomstu zle činiacich a na chválu dobre činiacich" (1P 2,13-14).

NĀŠ POMER K SPRÁVCOM

"Ale vás žiadame, bratia, aby ste znali tých, ktorí pracujú medzi vami a sú vašimi predstavenými v Pánovi a napomínajú vás, a aby ste ich prevelmi milovali pre ich dielo. Majte pokoj medzi sebou" (1Te 5,12-13)! Pavol v liste Fp 2,29-30 sa zmieňuje o Epafroditovi: "Prijmite ho tedy v Pánovi s celou radosťou a majte takých v úcte. Lebo pre dielo Kristovo sa bol priblížil až k smrti nasadiac svoj vlastný život ... Je potrebné takých si — uctiť: „Starší, ktorí dobre spravujú, nech sú považovaní za hodných dvojek cti, najmä tí, ktorí pracujú v slove a v učení“ (1Tm 5,17); — nežalovať sa na nich: „Proti staršiemu neprijímaj žaloby, vyjmúť pred dvoma alebo pred trojma svedkami“ (19); — poslúchať ich: „Poslúchajte svojich vodcov a ustupujte im, lebo oni bdejú za vaše duše ako takí, ktorí vydajú počet, aby to robili s radosťou a nevzdychali, lebo to by

vám nebolo užitočné“ (Žd 13,17).

Nikdy nekritizujme, neohovárajme, zle nehovorme o tých, ktorým Pán zveril správu v Božom ľude. Neopovrhujme nimi, ale ich majme vo veľkej láske. „Ale ak niekto neposlúcha nášho slova, podaného listom, toho si poznamenajte a nesdávať sa s ním, aby sa zahanbil“ (2Te 3,14). Nech nám slúži výstrahou kritika zo strany Márie, sestry Mojžišovej, na Mojžiša, keď povedala: „Či len s Mojžišom hovoril Hospodin? Či azda nehovoril aj s nami? A počul to Hospodin“ (4M 12,2). Počul a zasiahol — Mária sa stala malomocnou. Preto pozor na srdce i na ústa!

Vieme, že tých niekoľko málo myšlienok o dobrých správcoch nevystahuje všetko. V Biblia ich je ešte mnoho; kiež by sa však v našich srdciach vzbudila túžba byť dobrými správcami a byť poslušnými tým, ktorých ustanovil Duch Svätý.

podla J. A. spr. —ik

PREČÍTALI SME ZA VĀS

Je akosi prirodzené, že nás zaujme každá zmienka o Biblia, s ktorou sa stretneš pri náhodnej četbe alebo iných príležitostach. Moja pozornosť vzbudila veta v článku z časopisu Chatár (12-1987 s. 276), pojednávajúcom o problematike parazitov v starých domoch. Bývalý pracovník Parazitologickej ústavu ČSAV, RNDr. Karel Samšiňák, CSc. v rozhovore pre časopis povedal: "Moderní veda pribíja dokonc i na to, že Herodota nesezrali červi, jak praví bible, ale obyčejnú roztoči".

Prepáčme tlačiarškemu škriatkoví zámenu osôb, prepáčme i autorovi, že pokladal za nutné tak daleko odbehnutú od témy. Ak odhliadneme od toho,

že by bolo zaujímavé dozvedieť sa bližšie o metóde, akou to moderná veda dokázala, musíme byť modernej vede vlastne vďační, že hovorí to isté, čo Biblia. Mám za to, že nielen ľudom prvého, ale i dvadsiateho storočia môže byť ľahostajné, že na miesto odborného použil termín populárny. Autor správy o Herodesovej smrti, Lukáš (lekár!) pravdepodobne nevedel, aký je rozdiel medzi červami a parazitmi, ale jeho správa tým po odbornej stránke veľmi neutrpela, a — čo je dôležité — zostala v kontexte doby i štýlu, akým je Biblia písaná. Ale prečo sa pri tom máme pozastavovať? Jedno latinské príslušie hovorí „zbytočne dokazovaf, čo nemá pre rozhodnutie sporu význam“.

Ale predsa, je mi ľuté, že pri čítaní spomenutého článku sa v nejednom z čitateľov utvrdí dojem jediný — moderná veda kontra Biblia! Exaktnosť a odbornosť kontra legendy. Na škodu čitateľov. —mk

KŘÍŽ VE VĚDRU

"I volal k Hospodinu, a ukázal mu dřevo, které, jakž uvrhl do vod, učiněny jsou sladké..."

Tato biblická událost se dřevem, které upokojilo bouři zouflalství a hněvu lidu na poušti a stalo se zdrojem požehnání, připomíná jistému bratrovi jeho požehnanou zkušenosť z cest pustou stepí:

"Po dlouhé cestě jsme se ocitli v blízkosti studny," vypráví. "Když jsme ji minuli, šla právě před námi domorodá žena. Na ramenou měla dřevěnýho, na jehož koncích visela dvě těžká vědra plná vody. Když jsme byli těsně u ní, zastavila se, aby si odpočinula. Vědra postavila na zem. Všimli jsme si, že v obou vědru nahoře plave dřevěný kříž. Zvědavě jsem se zeptal: "K čemu tam jsou ty kříže?" Žena toho moc nenamluvila. Vytáhla kříže z vody, zvedla vědra a popošla pároků. I když šla poměrně klidně, voda ve vědru bez křížů se rychle rozheupala a šplíchala přes okraj vědra. Když je vložila zpět do věder, působily jako malé vlnolamy a voda zůstala klidná i při rychlém chůzi. Už se nemohla přelít přes okraj nádoby. Zdánlivá malichernost, ale měla veliký význam. Cesta byla mnohem pohodlnější a hlavně drahocenná tekutina zůstala ve vědru."

V tomto příběhu je poučení pro nás životní

SVĚTLO V ŽIVOTĚ KŘESTANA

Jak je světlo pro život člověka, živočištva i rostlinstva důležité! Je to složka, která se nedá ničím nahradit. Pán Bůh hned 1. den — při stvoření všeho — stvořil světlo.

Podívejme se v několika pohledech Božího slova na působnost světla v životě věřícího člověka.

1. Čím je charakterizován např. účel svíce?

a) Svým světlem lidem slouží.

Nemusíme nikoho přesvědčovat, že bez slunečního světla by život na této zemi nebyl vůbec možný. Podobně i bez světla, kterým je Pán Ježíš (J 8,12), by nebyl možný život věřícího člověka. Musel přijít Pán Ježíš — Boží Syn, aby „lid bydlící v temnotách uviděl veliké světlo; světlo vzešlo těm, kdo seděli v krajině stínu smrti“ (Mt 4,16). Aby tak nejen izraelský lid, ale všichni lidé na celém světě mohli poznat právě v Něm — v Pánu Ježíši — pravé světlo dané světu od Boha, aby nikdo nemusel ve tmě navěky zahynout. „Tak jako Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé“ (Mt 20,28). Službu svítit lidem světlem evangelia přenáší Pán na všechny, kteří Mu uvěřili, slovy: „Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích“ (Mt 5,16) a nebo: „Ať jsou vaše bedra přepásána a vaše lampy ať hoří“ (Lk 12,35). A v tom je služba věřícího člověka tomuto světu.

b) Svým světlem zahání tmu.

"To světlo ve tmě svítí a tma je nepohnila" (J 1,5). V těchto slovech Božího slova je veliká záruka i potěšení Božího lidu. Ve světle Božího slova je život a tento život je světlem lidí a nemůže být nikdy pohlceno mocí temnosti. Proto také všude tam, kde zasvítí svíce Božího slova, musí tma zcela zákonitě ustoupit. Tak to způsobila předivná Boží milost v životě každého znovuzrozeného Božího dítěte.

"I vy jste kdysi byli tmou, ale nyní vás Pán učinil světlem" (Ef 5,8). Potřebujeme si uvědomit, že jsme světlo v Pánu a že ne my, ale Pán v nás může donutit tmu k ústupu. „Dokud máte světlo, chodte, aby vás nepřekvapila tma“ (J 12,35). I z těchto slov vyplývá, že bezpečnost věřícího člověka je v chození ve světle osoby Pána Ježíše. On chce být světlem světa také v nás. Chce z nás mít služebníky ve velikém boji světla a tmy, protože

ještě se stále na zemi odehrávají časté boje nás s mocí temnosti. Pro Boží dítě je ovšem potěšující a rozhodující skutečnost, že Pán pomáhá každý den v boji, který není proti tělu a krvi, ale proti knížectvu, mocnostem, proti „světa pánů“ temnosti věku tohoto, proti duchovním zlostem vysoko; proti této moci by neměl nejmenší naděje.

2. V čem jsou další pozoruhodnosti svíce?

a) Nemůže se rozsvítit sama, ale musí být rozsvícena.

Podobně nemůže ani člověk ve svém srdci sám rozsvítit světlo věčného života. „Neboť Bůh, který řekl: ze tmy ať zazáří světlo, osvítí vaše srdce, aby nám dal poznat světlo své slávy na tváři Kristově“ (2K 4,6).

b) Schopnost — být svým světlem užitečnou — byla do svíce vložena.

Člověk se stává přijetím evangelia Pána Ježíše světlem v Pánu. Tím do něj byla současně vložena také schopnost užitečně tímto světlem sloužit svým blízním a tomuto světu.

c) Čím déle a intenzivněji svíce svítí, tím více se zmenšuje.

Je to obraz pokorné služby lidem svědeckým o dokonalé záchrane v Pánu Ježíši, která je připravena pro každého. Zvláště tam, kde vidíme mnohá neochotná a tvrdá srdce k přijetí Pána Ježíše, nás to může vést do pokorné vděčnosti našemu Pánu za Jeho milost a lásku, že jsme také mohli Jemu uvěřit, Kéž by nám všem toto vědomí pravdivě napomáhalo k naplnění tužby Jana Křtitele v našem životě, vyjádřené slovy: „On musí růst, já však se menším.“

ry. Voda je často v Božím slově obrazem soužení a zkoušek. Bez kříže — tedy doslovně — bez Pána Ježíše — často utrpení přesahuje naše možnosti a my je nedokážeme vydržet. Pán Ježíš má ale v našem životě podobnou funkci jako kříž ve vědrech. Smíme Jej pozvat do své bušlivé a vříci situace, která se nám začíná vymykat z rukou. Učinime-li tak, zjistíme, že vlny souzení se náhle lámou, hladina se uklidní a voda nemůže přetéci. Pán nedovolí, abychom byli zkoušeni nad naše možnosti. Často nedovedeme pochopit Boží jednání s námi a v našem srdci (a mnohdy i z našich úst) zaznívá bolestné „Proč?“, plné hořkosti a výčitek. Možná, že uslyšíme slova, která byla kdysi určena Petrovi: „Co činíš teď, nevíš, ale pak porozumíš...“ (J 13,7). Budeme-li však ochotni vidět i v pozadí byt i bolestné zkoušky láskyplnou a milostivou Boží ruku, získáme cennou zkoušenost proměny hořké vody ve sladkost Božího požehnání. V našem srdci se rozhodstí pokoj, rozbourané vody se uklidní a my budeme moći s novou silou jít dál. přípr. tp

DOPLNĚTE SPRÁVNĚ TYTO VERŠE

a) Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, totiž těm, kteří věří ???

b) Nebo nezáleží v řeči království Boží, ale ???

c) Kroky mé utvrzuji ??? a nedej, aby nade mnou panovali měla jaká nepravost.

d) I zasnoubím tě sobě na věčnost, zasnoubím tě sobě, pravím v spravedlnosti a v soudě a v dobrotiosti a ???

e) Abyste ??? vkořeněni a založeni jsouce, mohli stihnuti se všechněmi svatými, kteraká by byla širokost, dlouhost, hlubokost a vysokost.

f) Budete-li zachovávat přikázání má, zůstanete ???, jakož i já přikázání Otce svého zachoval jsem a zůstávám v jeho milování.

g) A modlí se za vás ti, kteří vás převelice milují pro vyvýšenou milost Boží ???

Slova k doplnění:

- v lásce
- v moci
- ve vás
- ve jménu jeho
- v slovu svém
- v mém milování
- v hojném milosrdenství

VYKÚPENÍ A VEDENÍ

Ked' Pán Boh človeka z niečoho vykúpi, ako napr. Izraela z faraónovej ruky, tak ho aj viedie. Ľud Starej zmluvy mal zasľúbenú zem, dobrú, priestrannú, oplývajúcu mliekom a medom (2M 3,8). Nechali sa Bohom viesť skrze Mojžíša, ale dokedy? Boh o nich hovorí: „Skoro

zišli z cesty, ktorú som im prikázał“; „... videl som tento ľud a hľa, je to ľud tvrdej šíje“ (2M 32,8-9). Aj v zasľúbenej zemi mu Boh musel vytýkať nerozumnosť: „Ale si ma nevzýval, Jakobe, lež tažko ma nesúc unavil si sa mnou, Izraelu“ (Iz 43,22).

Aj prorok Āmos hovorí pravdu o chodení so svätým Bohom: „Či azda pôjdu dvaja spolu bez toho, aby sa zhodili?“ (Ām 3,3). V Azafovom žalme nachádzame Božiu reč k neposlušným: „To si robil a mlčal som. Domnieval si sa, že áno i ja budem tebe podobný! Trestaf ta budem a predostriem to pred twoje oči!“ (Ž 50, 21-23). Urobil tak aj pri neposlušných z Izraela, ako to čítame v 1K 10,5-6.

Aj my, novozákonní veriaci ľudia, sme vykúpení. A to za vysokú cenu — krvána Ježiša Krista. Boh nás chce viesť týmto životom do nebeskej vlasti. Aj od nás Boh vyžaduje „sväté chodenie“, ako je napísané: „Budte svätí, lebo ja som svätý“ (1Pt 1,16-17). On nám je v Páni Ježišovi Otcom a má plné právo nás aj „švihať“, keď zanedbávame nebeské povolenie. Hoci sa aj niekedy zdá, že je to s našou poslušnosťou v poriadku, nie sme ušetrení toho, čo prežívali veriaci pred nami. Apoštol Peter potešuje týchto „pohostínov“ diaspory v Ponte, v Galácii, Kapadocii, v Ázii a v Bitýnii, na ktorých prišiel „oheň skúšky“ (1Pt 4, 12-14) — účasť na utrpeniach Kristových, hanobenie pre meno Kristovo, aby sa napokon radovali. Prečo? Lebo ak sme spolu s Kristom zomreli, budeme spolu aj žiť. Ak spolu trpezlivu znášame, budeme spolu i kraľovať. Ak zaprieme, aj on nás zaprie (2Tm 2,11-13).

Prorok Micheáš tlmočil Božiu reč takto: „Či nepôsobia moje slová dobre tomu, kto chodí úprimne“ (Mi 2,7)? Kedy pôsobia Jeho slová dobre nám? Keď ich prijímame v tichej krotkosti (Jk 1,21), ako slova Boha a nie ľudí (1Te 2,13) a nie sme iba poslucháči Slova, ale jeho činitelia, ako to robil aj Dávid (Ž 119,60): „Ponáhľam sa a neváham ostríhať twoje prikázania.“

Toto je cesta, ktorou nás chce Pán viesť a žehnať nám (Jr 6,16) a to je nasledovanie Toho, ktorý povedal: „Ja som tá cesta, pravda i život ...“ pu-

◎ Tak, ako láska k Bohu začíná nasloucháním Božímu Slovu, tak láska k bratru začíná tím, že se učíme mu naslouchať.

◎ Kdo nese druhé, sám býva nesen.

„A když si starší nevolíte, jak je poznáte?“ ptala se mne jedna sestra v Kristu, ktorá mi vyprávela o volbě katechete v jejich cirkvi. „A podobně volíme i starší,“ dodala.

„Videla jste někdy, že by si stádo ovci volilo pastýře?“ zeptal jsem se.

— „To ne.“ — „A kdo jim ho určil?“

— „No prečo hospodář!“

Podobně je tomu i v cirkvi.. Pán určuje starší — pastýre a věřící je mají poznávat, uznat a přijmout. „Budte tedy sebe pilni i všeho stáda, v nemž Duch svatý ustanovil vás biskupy (dohližiteli), abyste pásli cirkev Boží, kterou sobě dobyl svou vlastní krví“ (Sk 20,28). Jak je však poznat? Lehce, veľmi lehce. Bůh nám ukazuje některé znaky, které starší neboli dohližitelé mají. Uveďme si proto některá místa Písem:

„Prosíme pak vás, bratři, znejte ty, kteří pracují mezi vámi a předložení jsou vám v Pánu, (nebo: ujali se vašeho vedení v Pánu) a povzbuďte vás“ (viz 1Te 5,12,13). Máme vzpmínat, tedy pamatovat na vůdce, kteří nám „mluvili slovo Boží“, divat se na cíl jejich života a následovat jejich víru (Žd 13,7). Máme jim být povolni a poslušní, vždyť „bdí nad dušemi vašimi“ (Žd 13,17). Máme cítit také ty, kteří dobře spravují (1Tm 5,17).

Pravého staršího poznáme podle výry a práce. Víra je jeho charakteristickou známkou i v těžkých dobách. S vírou pracuje. Nezahálí. Má zájem o věřící, aby rostli, ale má zájem i o nevěřící, aby přišli ke spasení. Pracuje na vinici Páne. Tam je práce vždy dost a starší ji koná s láskou, s radostí a s vírou, že nebude konána zbytečně. Nemusí ho nikdo popcháňať, ani mu na ni ukazovat. Není jako nešikovné děvče, které si neuvědomuje, co všechno je doma třeba udělat. A protože pracuje, nechodí do shromáždění pozdě a také po shromáždění nevyběhne ze dveří jako první. Najde si práci před i po shromáždění. Ví, že leckdo potřebuje slova útěchy nebo povzbuzení. A návštěvy! Kéž by Pán dal milost i čas k návštěvám — a to nejen starším bratřím, ale i sestrám.

Starší napomíná ty, kteří se uchylují od pravdy a od přímých cest Páně, kteří opouštějí Jeho šlépěje a zanedbávají shromáždění. Napomíná podle pokynů Písma, takže o tom mnozí ani nevědí. Napravuje bez hluku a s láskou.

Mluví Boží slovo k poučení jednotlivců anebo, má-li dar, ve shromáždění. Všichni starší nemohou pracovat ve Slovu a učení ve shromáždění (1Tm 5,17), ale mohou vyučovat jednotlivce soukromě a seznamovat je s Boží vůlí.

JAK SE POZNÁ STARŠÍ?

„Je sebe pilen i všeho stáda“. Kdyby nedbal na sebe, nepřihlížel k učení Písem, nemohl by „pást cirkev Boží“ a nemohl by ji dobré spravovat. Jsou starší, kteří si na sebe dávali pozor, byli „sebe pilni“, a proto cirkev dobře spravovali. Po letech však ochabli a přestali být cirkevi požehnáním. Všechno pod jejich rukama začalo skřipat, jako ve starém automobilu, který nebyl udržován v dobrém stavu. Služba starších musí cirkev dodávat „olej“ — Duha svatého a musí rozmnožovat lásku.

Starší bdí nad dušemi Božích dítěk. Věřící jsou svěřeni jeho péči. Bude jednou za ně vydávat počet. Bdí nad nimi. Jak? — Na kolenou.

Kdo se takto projevuje, je Duchem svatým ustanovený starší. Podle těchto znaků se snadno pozná a upřímní věřící ho rádi uznají. Cítí ho a miluje pro práci, kterou koná. Za takové starší se pak i rádi modlí a děkuji za ně.

Podle časopisu „Ze slov pravdy a lásky“, roč. 1934, str. 2

(Jr 18,1-6)

V obraznom vyjadrení z hrnčiarskej dielne vidí prorok v úlohe hrnčiara samotného Hospodina a v nádobách dom Izraelov. V novozákonnému poňatí môžeme medzi nádoby zahrnúť aj veriacich ľudí a v širšej miere aj ľudí vôbec. Veď každý je akousi nádobou z hliny, v ktorej je od Boha vdychnutý duch života. Naviac vo veriacom človekovi je Svätý Duch, ktorý rozdáva svoje dary a platí tu teda obrazné vyjadrenie v zmysle 2K 4,7, že poklad máme v hlinených nádobách, či podľa 4M 5,17, že v hlinených nádobách je svätá voda.

Poprvé, čo si prorok v dome hrnčiarovom všimol, bolo, že nádoba sa porušila v hrnčiarovej ruke. Ten potom začal znova a urobil inú nádobu, aká sa mu ľubila. To je určitý obraz aj na Pána Ježiša, ktorý zobrajal na seba dobrovoľne údel „zmarenej“ nádoby. Vidíme tu cestu sebazmarenia, zápasov, utrpenia i smrti. Takýto údel prijal nás Pán z Otcovej ruky dobrovoľne na našom mieste. Vždy sa k tomu znova a znova vraciame pri slávení Jeho pamiatky. Vždy však musíme vyznať, že nerozumieme takejto ceste. Človek v podstate nemá rád utrpenie a sebazmar. Pri najmenšej bolesti vyhľadávame lekárov, pri najmenšom duševnom či duchovnom probléme hľadáme úľavu. Je to ľudský pochopiteľný. Bez utrpenia a zápasov však niet ani víťazstiev a radostí. To chápali už prví kresťania. Aby mohla vzniknúť nádoba, aká sa ľubí Nebeskému hrnčiarovi, treba, aby sa tá pôvodná „zmarila“. Musí sa stratifi staré „ja“. Chceme prežívať radosť z duchovných víťazstiev? Nebojme sa ani „rozbítých“ nádob, prechádzajúcich bôlmi a sebazmareniami. Istý veriaci básnik, ktorý z utrpenia prechádzal do nebeskej vlasti v „polovici svojich dní“, napísal:

V utrpeniach dozrieš k vyšším úlohám,
za cieľom tak pôjdeš, ktorý určil Pán.
On ťa volá k sebe, lásku zjaví chce,
aby On ťa viedol v smrť, živote.

Aj žalmista v Žalmie 31,13 vyznáva: „Som ako nádoba, ktorá berie skazu...“ Zrejme vie, že aj tak je v ruke Majstrovej a vždy je najlepšie byť hocí aj zmarenou nádobou v Božej ruke, ako perfektnou vázou v ruke nepriateľa.

Aj tá najkrajšia nádoba, aká bola napríklad alabastrová z Mt 26,7, bola samoúčelná, pokiaľ by v nej nebola vzácná mast, či nejaký iný poklad. Napokon ak je v nádobe poklad, vôbec nemusí byť vonkajšok nejak zvlášť príťažlivý alebo krásny. Veď podľa 2Tm 2,20 vieme, že v Božom dome nie sú iba samé zlaté nádoby. Koľkí sú trebárs malých postáv, či telesne postihnutí, maďu chatrné zdravie a predsa aká nádhera je v ich srdci, ako mnohých obohacujú. Poznáme napríklad americkú evanjelistku Joni, ktorá je celá ochrnutá a pripútaná k invalidnému vozíku. V podstate hlinená nádoba a ešte k tomu navonok akoby popraskaná. Sama sa k tomu hlási. A predsa koľko z jej slov

vyviera potechy a radosti. Je to stav srdca, v ktorom prebýva Pán Ježiš Kristus a ktoré je riadené Svätým Duchom.

O apoštolo Pavlovi sa v Sk 9,15 piše ako o vyvolenej nádobe. Samozrejme patril k nevšedným osobnostiam v Božom diele. Ale či nie sme aj my všetci svojím spôsobom vyvolenými nádobami pre Pána? V každom je niečo krásne a vzácne, s čím môžeme a máme slúžiť. Nebojme sa tejto úlohy a záčime ešte dnes. Nech sme aj „rozbítí“, len nech slúžime.

Podľa R 9,21 poznáme nádoby na čest a nádoby na nečest. Sú aj také prípady: Prídu pokušenia, pády, hriech a neprávstvo a Pánovi čest nerobíme. To však neznamená, že takýmito nádobami aj musíme zostať. Treba, aby sme boli čím skôr „rozbítí“ alebo prepracovaní, niekedy vymývaní a vyčistení, aby z nás potom mohla byť nádoba na čest. Usilujme sa všetci byť takýmito nádobami, z ktorých by mal Majster radosť a potešenie a všetci okolo úžitok.

O sestrach, ženách čítame v 1Pt 3,7 ako o slabších nádobách. Nechceme polemizovať so zastáncami emancipácie, musíme však dať za pravdu Božiemu Slovu. Nie žeby žena nebola niekedy silnejšia ako muž (veď koľko toho musí uniesť napr. pri pôrode), ale v istom zmysle je predsa len slabšia a krehkejšia. Býva citlivejšia, skôr ju premôže bolest. Azda aj skôr padne a klesne v duchovnej oblasti. Nemajme im to za zlé. Keď s nimi počítá Pán a v hojnej miere službu „slabších“ nádob využíva, prečo by sme mali ženu, sestru v dajakom smere podceňovať? Keď treba, nech silnejší muž podoprie slabšiu ženu a nech obaja slúžia svojmu účelu.

Napokon v Písme je hodne zmienok o nádobách plných a prázdnych. Pán Ježiš bol v každom prípade plný milosti a pravdy (J 1,14), bol tiež plný Svätého Ducha (L 4,1). Štefan bol plný viery (Sk 6,5). Každá nádoba, ak má byť takto naplnená, musí byť najskôr vyprázdnená od pôvodného neužitočného obsahu vlastnej pýchy. Jedná sa pravda iba o nás, ľudí. Len potom môžeme brať z plnosti Kristovej (J 1,16). V zmysle R 15,14, kresťan má byť plný dobroty. O Dorkas je napísané, že bola plná dobrých skutkov. Mohla tak prežívať aj plnú radosť. Podľa Ž 3,8 nám ide o plnú mzdu. Takúto dostávajú tie často „rozbíté“, prepracované, vyprázdnené a napokon naplnené nádoby. jk

SLYŠELI JSME VE SHROMÁŽDĚNÍ

Jaká je církev? — Poměrně často se setkáváme se smutnými věcmi, které ji nejsou ke cti. — Bratři se neshodnou v názorech, někdo prozradí na druhého ne-pěknou věc a třeba jí ještě „přikrášlí“, a tak bychom mohli uvádět řadu nedostatků a pohoršlivých věcí. — A přece je o církvi Pána Ježíše známo, že On za ni vydal seba sama, aby byla bez poskvry, bez vrásky, bez jediné vady. — Jaká tedy je církev?

V Božím slově je církev přirovnána ke stavbě. Víte, jak to vypadá na staveniště? — je tam plno rozbitych cihel, lešení postříkané maltou, spousta prachu, někdy se rozobije i nově zasaděné okno — nedá se tam bydlet. Tak to však ne-zůstane; než se dům začne používat, okno se zasklí, cihly upotřebí, lešení uklidí, prach setře, všechno vyčistí a výsledkem je krásná nová budova ke cti a slávě stavitele.

S církvi tomu bude podobně: „A dáno jest jí, aby se oblékla v kment čistý a skvoucí a ten kment jsou ospravedlňování svatých“ (Zj 19,8). Stavba Božího domu — církve Pána Ježíše pokračuje a bliží se okamžik, kdy bude hotova a její Stavitel sklidí nejvyšší čest a slávu za dokonalé dílo!

z Brna
Rádi bychom zveřejnili více takových zajímavých postřehů odposlechnutých ve shromážděních. Pokud jste ve vašem shromáždění slyšeli také něco výstížného, napište nám to.

„Pavlíku, to jsi nemohl dávat pozor?“ — vytýká maminka synkovi, že ztratil klíče. Už podruhé usilovně hledají na všech místech, kde si děti hrály. Hanička se rozplakala, ani Pavlík nemá k slzám daleko.

„To nám nepomůže,“ říká maminka a přestává se najednou mračit. „Pojdte domů, děti, brzy bude tma.“

„A co když někdo najde naše klíče a sebere mi autičko?“ vzlyká Pavel.

„A můj kočárek!“ bleskově dodává Hanka.

„Nebojte se, začali jsme hledat špatně,“ malíčko se usmála maminka.

„Už vím, poprosíme o pomoc Pána Ježíše,“ říká už radostněji Pavlík.

Ano, ve všech starostech se máme k Němu obracet. Sám přece říká: „A věříte-li, dostanete všecko, oč budete v modlitbě prosit“ (Mt 21,22). — K nebi letí tři důvěřivé prosby.

Pane Ježíši, otevři naše oči, ukaž, kde a jak znova hledat, přidává se ráno tatínek. Po ranním čtení a modlitbě se znova ujištěuje: „V zahradě jste byli naposled? Víte co, vezmu kosu a uvidíme.“

S každým jejím záběrem klesá tráva do přesně vymezených řad. Všichni napjatě sledují. A najednou se klíče objevily, klidně si ležely ukryté v hnědém pouzdře. To bylo radostí! S vděčností si uvědomili pravdivost verše: „Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu.“ (Fp 4,6).

Za každý dárek je třeba Pánu Ježíši poděkovat a za vyslyšenou modlitbu zvlášť. Všichni Mu velmi rádi poděkovali.

mp

Nie je také dôležité to, čo prichádza na nás, ale to, čo prichádza skrze nás.

Cirkev má byť dielňa, v žiadnom prípade nie nocľaháreň.

NAŠE DARY

(2. Korinfiandom 9)

Apoštol Pavol sa právom chválil Macedoncom, že Achaja je pripravená hmotne podporiť Božie dieľo. Išlo zrejme o peňažnú zbierku pre potreby chudobných veriacich v Jeruzaleme. V podstate to však bol dar veriacich Pánovi. V celej uvedenej kapitole sú veľmi dobré návody aj pre nás, ako máme dávať dary pre Božie kráľovstvo. Všimnite si aspoň niekoľkých praktických rád:

V prvom rade ide o ochotu dávať (úvod 2. verša). O tejto ochote je zmienka aj v závere 7. verša: „... alebo ochotného darca miluje Boh“. Ochota vychádza zo srdca, ktoré je obmyté drahou kvorou Pána Ježíša Krista. Takéto srdce je vdačné za prijatý dar a aj ochotné zase len z prijatého dávať späť. Veď čo máme, čo by nám neboľo darované? Príležitosť dávať máme na každom kroku. Ak je naše srdce naozaj ochotné, sme na najlepšej ceste dávať podľa Božích pokynov a želaní.

Druhá vec je určitá pripravenosť k darovaniu. Achaja bola na darovanie pripravená od minulého roku (v. 2). Aj naše dary majú byť pripravené. Len pripravené dary majú prednosťne právo na požehnanie. O pripravenom dare je zmienka aj v závere 3. verša a aj na iných miestach.

Dávať máme horlivovo (záver 2. verša). V tomto je nám najlepším príkladom horlivaca sviecia. Slúži svetlom a čiastočne i teplom a sama sa prítom spáfuje, ubúda z nej. Taký je princíp horlivosti. Iste sa pamäťame na dni po našom obrátení. Boli by sme sa aj rozdali od horlivosti pre Pána a Božie dieľo. Postupne však akoby nám „dosiel dych“. Daj dáme, ale je to z horlivosti pre Pána. Horí ešte pre Noho naše srdce tak, ako učeníkom, ktorí sa s Ním stretli na ceste do Emaus? Vrátme sa k prvej láske a potom iste ani naše dary nebudú akoby zo zvyku, či

z povinnosti alebo zo snahy podobat sa iným.

Dávať máme tak, aby sme sa nemuseli hanbiť (v. 4). Raz bola v istom zhromaždení zbierka na stavebné účely zboru. Jeden zámožnejší brat dal dosť zo svojho majetku a možno si myslie, že bude neprekonateľný. Aké však bolo jeho zahanbenie, keď chudobná sestra, žijúca azda iba zo skromnej penzie, dala ešte viac. Nemáme aj my podobné skúsenosti? Pán vidí, ako dávame a pripraví nám aj zadostiučinenie za naše dary.

Z druhej polovice 5. a z celého 6. verša uvedenej kapitoly sa učíme, že dávať máme nie skúpo, nie lakomô, lež hojne. Dakedy si azda myslíme, že nás dar bude stačiť, že dajú iní. Potom sa často divíme, že sme bez požehnania. V tejto súvislosti hovorí apoštol o sebe a žatve (v. 6). Je to iste aj naša praktická skúsenosť, že keď sme čokoliatek v Božom diele nie skúpo konali, vždy sme s požehnaním žali. A opak je tiež pravdivý. Nuž, nebudeme v dávaní pre Pána lakomí, skúpi a okúsimo, čo je to slávna a požehnaná žatva.

Napokon v 7. verši je rada, že dávať máme tak, ako sme si to uvádzili v srdci, nie zo zármutku alebo z prinútenia.

Často si uvážíme niečo v rozume, dávame racionálne, rozumne. Srdece však káže inak. Počúvajme hlas srdca a istotne ešte nájdeme v našich daroch niečo naviac, čo Pán a Jeho ľud potrebuje.

(Fm 1,19).

—jk

DOKONALÝ ČLOVĚK

... žádné vinu jsem nenalezl na tom člověku ... (L 23,14).

Jednou jsem jel ve vlaku s člověkem — skeptikem. Brzy jsme se ve svém rozhovoru dostali až k duchovním věcem. Omlouval svou nevěru v Boha nesčislennými nedostatky, které poznal v životě mnoha věřících lidí. „Církev je plná pokrytců!“ řekl nakonec. Věděl jsem, že obvinění, které pronesl, je velmi pravdivé a prakticky nevyvratitelné. Proto jsem mu odpověděl: „Ano, jsem si toho plně vědom, že mnoho matrakových křesťanů nežije tak, jak by mělo. Ale oni budou muset jednou vydat počet ze svých životů svému Soudci. Jsem si vědom i toho, že mnoho opravdových věřících má plno chyb a nedostatků. Ani tyto chyby nelze opravdovnit. Ale myslím si, že nemůžete nic vytknout Pánu Ježíši Kristu!“ Muž byl mým závěrem velmi překvapen a odpověděl: „Ano, myslím si, že bych na Něm nic špatného nenalezl.“ A tak jsem mu mohl vydat svědecství o svém Pánu. Čím více jsem o Něm slyšel a četl, tím více jsem Jím byl přitahován, protože jsem poznával, jak se od Něho odlišují. Já jsem byl jen bezmocný hříšník. Proto mě nikdy hříchy těch, kteří o sobě tvrdili, že jsou křesťany, nemo-

Pán Boh nám dal svojho Syna, Pán Ježíš vydal za nás seba samého, nuž dávajme aj my Jemu podľa rád Pisma, viediac, že sme Mu aj sami seba džžni

—jk

hly odvrátit od nastoupené cesty za Ním. Mé spasení závisí na Něm a ne na těch, kteří o sobě tvrdí, že jsou věřící.

Draží, nepočítejme hříchy náboženských lidí, kteří žijí pokrytecky. Ale ani si nezoufejme nad hříchy a nedostatky upřímných, ale slaboských křesťanů, mezi které mnohdy patříme i my! Vždyť takový pohled by nás vedl jen k cynismu nebo zoufalství. Pohledme na Spasitele! Kdo cítíte podobně jako onen skeptik, jemuž jsou lidé překázkové, aby přišel k svému Spasiteli, obratne se ještě dnes k Tomu, který nikdy nikoho nezklamal a zklamat nemůže, protože nikdy nezhřešil — k Ježíši Kristu! Vždyť „není v žádném jiném spasení a není ani jména pod nebem, v němž bychom mohli být spaseni“ (Sk 4,12) — není nikde a v nikom světlo světa, pokoj, cesta, pravda a život!

Jen On může odpustit hříchy, očistit lidské srdce, smířit s Bohem a dát duši pravý pokoj! Vždyť On jediný mohl zaplatit a skutečně také dokonale zaplatil za hříšníka nejdražší výkupné Boží svatosti a spravedlivosti — na golgotském kříži! Tedy i za tebe a mne! Věříš Mu?

přel. —hk

RODIČŮM K ZAMYŠLENÍ

Byla časné ráno všedního dne. Proti mně šla maminka s malým chlapečkem. Veda ho do jeslí. „Maminko, já bych chtěl jít k panu doktorovi.“ — „Proč? Vždyť jsi zdravý!“ — Nevěděla, že má nemocnou duši plnou touhy po ní samé...

Byl nejhorší ze třídy. Rval se, lhal, nenosil úlohy, chodil pozdě. Nepomohla zhoršená známka z chování ani domluvy. Tatínek i maminka měli náročná zaměstnání. Všechno měl, dokonce i svůj barevný televizor. Ten sledoval nejvíce, protože nemohl pozorovat tváře svých rodičů.

Co je platno člověku, kdyby všechnen svět získal, své pak duši uškodil? Aneb kterou dá člověk odměnu za duši svou?

Co je platno rodičům, kdyby žili „na úrovni“ a duši svého dítěte uškodili? Jakou dá člověk odměnu za duši svého dítěte?

md

Mám věřící rodiče, kteří mě od malíčka vodili do shromáždění. Ve 13 letech jsem se obrátil. Od dítěte věřících rodičů se možná očekává, že půjde stejnou cestou, kterou jdou jeho rodiče. Zpravidla to tak bývá, ale není to žádná samozřejmost, ani to není lehké. Začaly problémy. Byly mi odpřány veškeré světské radovánky, klučci se mi později smáli, že nemůžu chodit do kina, že s nimi nechodím na zábavy a že rodiče mne hodně omezují, to ani neznali. Také jsme neměli doma televizi.

O to více jsem toužil poznat a vyzkoušet vše dostupné. Zakázané ovoce nejvíce chutná.

A tak jsem začal zkoušet. A náš duchovní nepřítel je připraven naši slabost a nestálost mistrně využít. Zná všechny slabiny a tedy ví, kde má zaútočit. A já si postupně snížoval lafku.

mé rozhodnutí

Chození do kina jsem si zdůvodňoval tím, že ostatní věřící se divají na televizi a vidí možná více filmů, než mohu já. Chodil jsem na diskoték; to jsem si už neomlouval, ale bylo pro mne velmi přijemné být ve společnosti mladých lidí, pochopitelně hlavně děvčat. To mi již bylo 19 let.

Nepřestal jsem však chodit do shromáždění. Mezi lidmi se říká, že „na dvou židlich se sedět nedá“. Já jsem si však vyzkoušel, že se dá a dokonce, i když je to jen dočasně, že to je docela pohodlné. Chodil jsem pravidelně do shromáždění, takže jsem byl zadaně s rodiči i s věřícími, a na druhé straně jsem měl dostatek času k tomu, abych dělal témař vše, co jsem chtěl. A ani jsem se pokušení moc nebránil.

Parta ze třídy mne však „zcela nebrala“, jelikož o mně spolužáci dobře věděli, kam chodím v neděli, a proto také při větších akcích se mnou nepo-

čívali. Na druhé straně ovšem, i když jsem chodil do shromáždění, jsem cítil, že mezi věřící cele nepatřím a stále zůstávalo vědomí, že mi „NÉCO“ chybí. Neměl jsem radost ze spasení, nesnažil jsem se něčím pomáhat ve sboru, nic mě tam nezajímalo či nepoutalo. Takže jsem vlastně doopravdy nepatřil nikam, ale dosud to celkem „klapalo“.

Neměl jsem však „čisté svědomí“. Uvědomoval jsem si, že jsem pokrytec a že vlastně převlékám kabáty. A to mne stále trápilo.

A právě v těch 19. letech jsem posbíral zbytky svých duchovních sil a rozhodl se, že nastoupím cestu s Pánem Ježíšem. Nebylo to okamžité, ještě nějakou dobu jsem tento krok oddaloval, ale stávalo se to pro mne čím dál těžší. Oddaloval jsem své rozhodnutí proto, že v následujícím týdnu se konal třeba zajímavý koncert, který jsem chtěl slyšet, pak zase třeba v dalším měsíci jsem se nedokázal vzdát přátelství některých pro mne zajímavých lidí.

Dnes vím, že jsem neposbíral své síly na cestu za Pánem sám od sebe. To ON o mne stál a také mládež, bratři a sestry se za mne modlili, dnes už to vím.

Vyznal jsem Pánu Ježíši v modlitbě svou dosavadní situaci, prosil jsem o odpusťení svých provinění, řekl jsem Mu, že již tak daleko nemohu a nechci žít a prosil jsem Jej o duchovní silu pro tento důležitý krok. A Pán Ježíš mne vyslyšel.

Nikdy předtím jsem netušil, jak rozdílný svět se přede mnou otevře.

Uvolnění, radost, přestal strach ze smrti nebo z úrazu. Pracuj totiž v dome a tam není úraz ničím mimořádným. Přibyli mi také opravdoví kamarádi, na které se mohu spolehnout. Teď vídám, kde bych mohl pomoci v našem shromáždění a chci hledat, kde bych mohl nalézt své místo podle Boží vůle.

Děkuji Pánu Bohu za to, že u něj není nikdo předem ztracený, že i mně vytáhl z potápějící se lodi, a chci to mit na mysli po celý život. A také dělat něco pro to, aby se později nemusel před Božím trůnem stydět.

—jtr

ZPRÁVY ZE SBORŮ

Z pražského sboru do nebeského domova byla povolána milá sestra ESTER HEROLODOVÁ, rozená Křesinová. Už ve 14ti letech odevzdala se vírou Pánu Ježíši Kristu a stala se plnou svědkyní o Jeho nesmírné lásce a milosti. Byla přičinlivou pracovnicí na vinici Páně a mnohé dobré vlastnosti zapsané v knize Přísloví byly ozdobou její pozemské pouti. Její mírnost a obětavost štědře ozárovaly rodinný život i obecenství s vykoupenými dítkami Božími. Pěkná účast na dočasném rozloučení doložila její oblibenosť a z mnohých srdcí upřímné poďkování vznесlo se k trůnu Nejvyššího. vt

Dňa 5. decembra 1987 odišiel do nebeského domova milý brat Jozef Adamovič z Nového Mesta nad Váhom, vo veku 78 rokov. Po ceste za Pánom kráčal 35 rokov. Pokiaľ býval s rodinou v Čachticiach, bývalo v ich dome zhromaždenie. Brat Adamovič sa po celý svoj život na tejto zemi ako veriaci človek verne držal svojho Spasiteľa, mal rád zhromaždenie Božieho Ľudu a všetkých Ľudí okolo i keď mal v ceste neľahké prekážky. Aj keď nemal dar kazateľa slova, mal dar kazateľa života.

Do poslednej chvíle svojej pozemskej púte pri plnom vedomí prejavoval svoju vieri v Pána Ježíša Krista a do Jeho rúk pri poslednej rozlúčke vkladal celú svoju rodinu.

Pohrebné zhromaždenie sa konalo 9. decembra 1987 za bohatej účasti bratov a sestier, ako i spoluobčanov zo širokého okolia. Nech je požehnaná pamiatka tohto verného Božieho služobníka. —jk

Dne 7. ledna t. r. sú věřící z Třanovic a z dalších sborů na Ostravsku připomněli požehnaný život milé sestry MARIE WAPIENIKOVÉ, kterou Pán povolal k sobě ve věku nedožitých 86 let. —r

Dňa 16. októbra 1987 doputovali dvaja pútnici k nebeskému cieľu.

V Budmericiach nedaleko od Trnavy milý brat Augustín Benka, vo veku 77 rokov a v Bratislavě sestra Terézia Vovková, vo veku 63 rokov.

Brat Augustín Benka chodil s Pánom takmer polstoročie. Pôsobil najprv v Malackách, potom v Batizovciach, vo Vavrišove a napokon v Budmericiach, pričom jeho zborom bola Trnava a čiastočne aj Pezinok. Ochotne slúžil slovom i činom. Patril k starším, zodpovedným bratom. Pán ho vyslobodil z ľažkej nemoci a uviedol ho do svojho odpočinku. Teraz sa popri Ľudskom smútku spolu s jeho drahými tešíme na stretnutie doma, u Pána.

Sestra Terézia Vovková sa obrátila k Pánovi Ježíšovi iba pred niekoľkými rokmi. Rada chodila do zhromaždenia, milým úsmievom poslúžila, kde len mohla. Naraz začala telesne vädnúť, aby plne rozkvitala v nebeskej záhrade nemiznúcich krás. jk

OZNÁMENÍ REDAKCE

Sdělujeme čtenářům našeho časopisu, že Rada starších Křesťanských sborů v ČSR přijala na svém jednání dne 5. 12. 1987 žádost milého bratra Dr. Karla Kořínka o uvolnění z dlouholeté práce odpovědného redaktora časopisu. Rada starších vděčně zhodnotila obětavou a nezíštnou práci bratra Dr. Kořínka v této odpovědnosti od vzniku časopisu v roce 1969 s tím, že zůstává členem redakční rady a tedy i nadále aktivním spolupracovníkem na časopisu.

Od 1. ledna tohoto roku redakční radu řídí bratr Ing. Ján Ostrolucký, který byl od původní myšlenky vydávání Živých Slov nejbližším spolupracovníkem bratra Dr. Kořínka.

ZPRÁVY Z KMK

Všeobecná celosvetová touha a volání po míru, po záchrane před nukleární zkázou, spojená s nastolením pokrokového, spravedlivého a vskutku humánního společenského řádu, se v uplynulém roce dostala do velmi významné fáze, která vyústila v kýženou dohodu o likvidaci ramp a raket krátkého a středního doletu. Je to první praktický akt pro všecky míru. V duchu washingtonských dohod se otevří v tomto roce nové Boží milosti nová optimistická atmosféra pro všecky mírové pracovníky — mezi nimi zejména pro mírové výbory všech církevních organizací a náboženských společností.

Z činnosti KMK uvádíme ze sklonku minulého roku akci „Budoucnost — politika odstraňování napětí východ — západ — vztahy dnes“. Zahájilo ji prezidium KMK ve Finsku v duchu návaznosti na odkaz helsinských dohod. Delegaci přijali významní veřejní činitelé politického, náboženského a kulturního života, mezi nimižm prezident Mauno Koivisto. Členové předsednictva předpokládají Boží požehnání v našich mírových snáhách v těchto navrhovaných tezích:

1. činit hluboké pokání osobní za sebe a za spoluvěřící,
2. neopouštět své chybující bratry a přátele v jejich snaze o nápravu vlastních postojů v mejlidských vztazích,
3. přistupovat k rozhodným krokům osobní iniciativy práce a oběti ve věci humanismu a etiky ve všem, co slouží lidem k dobrému.

Celá naše společnost si připomíná, že již 40 let žijeme ve státě, který se v roce 1948 dal na cestu socialismu. Jsme vděčni, že i po únorovém uspořádání věřejných věcí bylo nám dáné najít radostný úkol služby člověku i možnost praktického života věřících lidí nesoucích svědectví o Pánu Ježíši Kristu. Jako spoluúčastníci budování naší socialistické vlasti máme radost z dosažených úspěchů, podílíme se na zachování míru a svým specifickým úkolem v oblasti etiky také přispíváme k rozvoji naší krásné vlasti.

V lednu t. r. se na Sekretariátu vlády ČSR pro všecky církevní uskutečnila porada s předsedy redakčních rad církevních a náboženských periodik. O některých zajímavostech, přednesených na této poradě, vás budeme informovat ve druhém čísle časopisu. —r

Konzultace KMK koncem listopadu na birminghamské univerzitě v Anglii o míru, spravedlnosti a ochraně ohrozeného stvoření na světě za účasti významných teologů se konal na téma „Konziliární proces pro spravedlnost a ochranu stvoření“. Účelem bylo poskytnout možnost anglickým církvi a náboženským společnostem nalézt cestu k účasti na aktivním boji za světový mír. —r

OZNÁMENÍ ADMINISTRACE

Vážení čtenáři,

máte v rukou 1. číslo letosního ročníku Živých slov a jako vždy s poštovní poukázkou na předplatné. Jste mnozí, kteří pamatuje na zvýšené náklady, za což Vám srdečně děkujeme. Své předplatné zasílejte po obdržení prvého čísla do konce března (marca), abychom nezatěžovali poštu a banku denními výpisy malých částek.

Změna adresy i počet odebíraných výtisků nám oznamte před koncem roku pro příští rok. Usnadněte nám tím administrativu a rozesílání časopisu. Zvýšený náklad je už rozebrán, takže Vaše požadavky o větší počet výtisků můžeme uspokojit jen v rámci odřeknutých výtisků. Proto se obraťte i na ty čtenáře, kteří časopis nevyužívají, aby nám to sdělili. Takto uvolněnými časopisy uspokojíme skutečně zájemce.

Vaše administrace

CESTY

V Božom Slove je takmer 280 zmienok o cestách. Ide o obrazné vyjadrenie spôsobu jednania či už vo vzťahu Boha k ľuďom alebo ľudí k Bohu alebo medzi ľuďmi navzájom. Tak čítame o priamych cestách, o cestách dobrých, svojich cestách apod. Z Nového Zákona sú však podľa obrazného vyjadrenia zrejmé dve cesty: široká a úzka (Mt 7,13-14). Na širokej ceste sa vchádza cez prieskannú bránu, na úzku za sa cez tesnú bránu.

O širokej ceste azda nie je potrebné až toľko písat. Zmestia sa na ňu nie len bezbožní, ale aj ohromné množstvo formálne veriacich ľudí. Návštevníkov kostolov i zhromaždení. Je na nej po hodline, netreba sa báť tarchy kríža alebo posmechu. Všetko je dovolené a prekážky sú často iba symbolické. Pravda napokon táto cesta vedie do večného zahynutia. Či si to už niekto želá alebo nie. Podľa údajov UNESCO každý deň zomiera na zeme guli asi 145 000 ľudí. Každú hodinu takmer 6000, každú sekundu jeden až dva. Sú to nepredstaviteľné masy ľudí a vonkonom nie iba starých, ktorí cez prieskannú bránu po širokej ceste vchádzajú do večnej existencie bez Boha. Nie, nechceme strašíť peklom, ale v Písme je jasne povedané, že ide o večné zahynutie.

Na druhej strane úzka cesta, na ktorej sa vchádza tesnou bránou, vedie do večného života. Tesnou bránou, či dverami je Pán Ježiš Kristus (J 10,9). Žiaľ,

je málo tých, ktorí ſou vchádzajú. Azda je ľuďom jedno či večne zahynú alebo budú večne žiť? V tom to zrejme nie je. Problém je úzka cesta. Utrpenie, posmech, nenávisť, horšie spoločenské postavenie, menší zárobok apod. Ciel je však jednoznačný: Večný život. Stojí za to použiť tesné dvere a ísť po úzkej ceste, nech by sa diaľo čokoľvek. Záchrana duše je rozhodujúca! Mnohí by azda aj chceli vojsť do tesných dverí a na úzku cestu, no bráni im v tom batoh hriechov i pozemských hodnôt, ktoré ich vedia dokonale zamestnať. Na akúsi novostavbu bol naplánovaný do pivnice kotol pre ústredné kúrenie. Kotol dopravili až po samé pivničné dvere, žiaľ, ďalej to nešlo, pretože ktori si iný naplánoval užšie dvere. Ako to vyriešiť? Daktori navrhovali dvere vyrúbat, zväčšiť, iní zas chceli rozobrat kotol. Napokon sa našiel odborník, ktorý to vyriešil znamenite: Stačí odmontovať izoláciu kotla a ľahko sa dostane do pivnice. Je to obraz nášho prístupu k Bohu. Naša „izolácia“ nám prosté bráni prejsť dverami tvaru kríža. Golgotou do večného života. Iba keď človek zostane úplne sám, s prosbou — Pane, sním z mojich plieč bremeno hriechov a nepravosti a s podčakovaním Nevinnému za zástupnú smrť, potom je voľná úzka cesta do večného blaženstva.

Nuž, to je niekoľko myšlienok o dvoch cestách. Nie sú to ani nové myšlienky ani originálne, ale predsa veľmi aktuálne, aj dnes, na sklonku dvadsiateho storočia. Prichodí nám zamyslieť sa nad slovami proroka, ktoré sú vlastne slovami Hospodina: — Postojte na cestách a vidzte a pýtajte sa po chodníkoch veku, ktorá je tá dobrá cesta, a idte po nej a tak nájdite pokoj svojej duši! (Jr 6,16a). Napokon sám Boží Syn hovorí o sebe: — Ja som Cesta i Pravda i Život ... (J 14,16).

jk

- Ak nemáš miesta pre Pána Ježiša vo svojom SRDCI teraz, nebude miesta v NEBI pre teba pozdejšie.